

ΣΥΝΔΡΟΜΗ
 ΑΘΗΝΩΝ ΕΞΑΜ. ΦΡ. 3 ΕΤ. 6
 ΕΠΑΡΧΙΩΝ » » 4 » 8
 ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ » » 5 » 10

ΕΤΟΣ Α'

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ
 ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΔΕΠΤΑ 7⁰
 ΕΝ ΑΛΛΟΔΑΠΗΝΙ . . » 9⁵

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
 ΟΔΟΣ ΠΕΤΡΑΚΗ
 πλησίον τῆς Μητροπόλεως
 Ἄριθ. 26

ΤΕΥΧΟΣ 11

ΕΚΔΟΤΗΣ
 ΝΙΚ. Γ. ΠΓΓΛΕΣΗΣ

ΑΘΗΝΗΣ, 1883

ΑΤΤΙΚΟΝ ΜΟΥΣΕΙΟΝ

ΙΟΥΛΙΟΣ ΦΕΡΥ

ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

(1848, vol. 174)

Σ. τ. Δ. Δημοσιεύοντες πάνυ εὐχαρίστως τὴν κατωτέρω μελέτην περὶ Ἀραβικῆς ποιήσεως ἐγκρίτου ὁμογενοῦς ἡμῶν καὶ λογιου, εἰδικῶς δὲ ἀσχολουμένου ἐν τῇ Ἀσιατικῇ Παλαιογραφίᾳ ἐκφράζομεν τὰς θερμὰς εὐχαριστίας μας αὐτῷ τε καὶ τῷ ἐν Κύπρῳ φιλομούσῳ συνδρομητῇ ἡμῶν κ. Πατίστᾳ ὅστις πλὴν τῶν εὐγενῶν ὑπὲρ τοῦ «Ἀττικοῦ Μουσείου» ἐνεργειῶν του προσέθετο εἰς τὴν σύνταξιν τούτου σεβαστὸν συνεργάτην καὶ γνωστὸν διὰ τὰς τοιοῦτου εἴδους μελέτας του οὐ μόνον τῇ Ἑλλάδι ἀλλὰ καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Ἑσπερίᾳ.

ΑΣΙΑΤΙΚΗ ΠΑΛΑΙΟΓΡΑΦΙΑ
ἩΤΟΙ
ΠΕΡΙ ΑΡΑΒΙΚΗΣ ΠΟΙΗΣΕΩΣ
ΥΠΟ
ΧΡ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΔΟΥ

ΔΙΚΑΣΤΟΥ ΤΟΥ ΕΝ ΑΜΜΟΧΩΣΤΩ ΕΠΑΡΧΙΑΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

Διατελῶν πρέεδρος τοῦ ἐν Τριπόλει τῆς Βαρβαρίας ἐφετείου ἔσχον τὴν εὐκαιρίαν κατὰ τὴν ἐκεῖσε διαμονὴν μου ν' ἀναδιφήσω τε καὶ ἐκμελετήσω τὰς ἐν αὐτῇ βιβλιοθήκᾳ καὶ ἰδίως τὴν τῶν ἀρχαίων ἡγεμόνων αὐτῆς, ἐν ἣ μεταξὺ πλείστων κεκολοθωμένων ἀκαλλῶν καὶ συνήθως ἀχρονολογήτων μαγριπινῶν χειρογράφων ἀνεῦρον παρ' ἐλπίδα καὶ τινὰς κυλίνδρους, ἣ εἰλητάρια πάντῃ ἀγνώστους, διαφυγόντας μὲν εὐτυχῶς τὴν προσοχὴν καὶ τὴν περιέργειαν τῶν ἀσιανολόγων ἐπέχοντας δὲ πολλὴν τὴν σημασίαν ἐν τῇ ἀσιατικῇ καὶ ἰδίως τῇ μαγριπινῇ ποιήσει τε καὶ παλαιογραφίᾳ.

Προτιθέμενος πρὸς συμπλήρωσιν τῶν ἄλλοτε γραφομένων μου¹ νὰ διαλάβω ἐν ὀλίγοις καὶ περὶ τῶν μαγριπινῶν τούτων χειρογράφων δίκην ἀθηντικῶν, οὕτως εἶπεῖν, ἀρχαιοτύπων πρόσφορον ἡγοῦμαι ἵνα προτάξω τινὰ περὶ κυλίνδρων χάριν πλείστερας διασαφήσεως.

Κυλίνδρος ἢ εἰλητάρια κυρίως ἢ εἰλήματα καὶ κοινῶς εἰλητάρια ἢ τυλικτάρια καλοῦνται τὰ ὡς ἐκ τοῦ σχήματος αὐτῶν ἐκ παπύρου, διφθέρας ἢ μεμβράνης ἀρχαῖα βιβλία. Κατὰ τὴν ἄκραν τῆς μεμβράνης ταινίας ἦν προσηλωμένη στρογγύλη τις ράβδος ἐκ πολυτίμου ξύλου ἢ ἐλέφαντος ὁ μ φ α λ ο ὕ καλουμένου μετὰ κεφαλῶν ἀκρων τῶν μετώπων ἢ κεράτων κεκοσμημένων, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, διὰ χρωμάτων, ἀργύρου, χρυσοῦ καὶ πολυτίμων λίθων. Περὶ τὴν ράβδον ταύτην ἐτυλίσσετο ἢ ταινιώδης βίβλος, πορφυροβαφῆς ἔστιν ὅτε, ἐδένετο διὰ λωρίου καὶ ἐτίθετο καθ' ὕλην ἐν ἐζωγραφημέναις θήκαις.

Κατὰ τὴν ἄκραν τοῦ εἰληταρίου προσεράπτοντο τμήμα διφθέρας κεχρωματισμένης, ἐφ' οὗ ἐγγράπτο τὸ ὄνομα τοῦ συγγραφέως καὶ ὁ τίτλος τοῦ βιβλίου. Ὄθεν ὑπὸ τοιοῦτον σχῆμα μεταξὺ ἄλλων χειρογράφων ἀνεῦρον τὰ ἐξῆς ἀραβικὰ ποιήματα γεγραμμένα διὰ γραφῆς μαγριπινῆς² καλουμένης Χάττι γαρπούς. Τὰ ἀραβικὰ ταῦτα ποιήματα ὀνομάζονται Σεπάϊ Μουαλλεκάτ σὺ

¹ Ὅρα «Ἀνατολικὸν Ἀστέραι» ἐφημ. Κων/πόλεως περὶ τῶν βιβλιοθηκῶν τῆς Τριπόλεως τῆς Βαρβαρίας ἀριθ. 905, 906 καὶ 907.

² Ὅρα Περιοδ. τοῦ ἐν Κων/πόλει Ἑλλην. Φιλολ. Συλλόγου τόμ. Β' σελ. 285—286 αὐτόθ. τόμ. Γ' σελ. 68, 69 περὶ τῆς διαφόρου

Μουζεχιπάτ ἦτοι ἐπτὰ ἀνηρτημένα καὶ κεχρυσωμένα. Οἱ ποιηταὶ¹ τῶν ἐπτὰ τούτων ποιημάτων εἶνε ὁ Ἀμρουλκαῖς², Τάραφα, Λεπίζ, Ἀμρούι-βέν-Κελσούμ, Χαρέη, Ζοχαῖρ καὶ Ἀνταρα³. Τὰ περιφημότερα ταῦτα ἐπτὰ ἀραβικὰ ποιήματα ἐγράφησαν πρὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Μωάμεθ καὶ ἐκ τῆς ἀναρτήσεως αὐτῶν ἐν τῷ ἀρχαίῳ ναῶ τῆς Καάβας ἐπεκλήθησαν Μουαλλεκάτ⁴. Οἱ Ἀράβες ἐκαλλιέργησαν αἰεποτε τὴν γλῶσσαν αὐτῶν, ἠγάπησαν τὴν ποίησιν καὶ ἐτίμησαν τοὺς ποιητάς. Εἰς Σουκ Οὐχάζ, μίαν τῶν ἀγορῶν τοῦ Χετζρ ἐκτὸς τῶν ἐβδομαδιαίων πανηγύρεων, ἐτελεῖτο κατ' ἔτος ἑτέρα πανήγυρις διαρκούσα ἐπὶ μῆνα.

Ἐκεῖ ἐν τῷ μέσω τῶν ἐμπορικῶν συναλλαγῶν, προσήρχοντο ποιηταὶ πανταχόθεν τῆς Ἀραβίας, ἵνα ἀπαγγείλωσι τὰ ποιήματα αὐτῶν διακρινόμενα ὄχι ἐπὶ βόμβῳ λέξεων, ἀλλ' ἐπὶ ἰσχυρῇ τέχνῃ καὶ ψάλωσι τὰ ἐπη των, ἀμιλλώμενα κατὰ τὴν καλλιέπειαν καὶ τὴν τελειότητα τοῦ ἔργου. Ἦτο ποιητικὸς διαγωνισμός⁵, οὕτινος κριταὶ ἦσαν

γραφῆς τῶν ἀσιατικῶν ἔθνῶν ἡμετέραν πραγματεῖαν· περὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος ὄρ. καὶ τὸ Journal Asiatique ἔτος γ' τὴν Biblioteca Arabo—Sicula Michele Amari, Hadji Khalfa ἐν τῷ περιωνύμῳ αὐτοῦ συγγράμματι Miftah esseadet, ὡς καὶ De Hammer Histoire del Empire ottoman τομ. 47. 18.

¹ Ὅρα περὶ ποιητῶν le koran traduction Kazimirski, καὶ ἑλλην. μετάφρασιν Κορανίου ὑπὸ Γερασίου Ι. Πεντάκη κεφ. κς' 223, 225.

² Τὰ ποιήματα τοῦ Ἀμρουλκαῖς καλοῦνται λαμβδὰ, διότι ὅλοι οἱ στίχοι τοῦ ποιήματος αὐτοῦ λήγουσιν εἰς λάμβδα· τὴν μετάφρασιν τοῦ ποιήματος αὐτοῦ ἐπελήρησεν πρὸ καιροῦ καὶ ἀσχολούμεθα εἰς τὴν διὰ μεταφράσεως ἀποπεράτωσιν αὐτοῦ.

³ Ὅρα Ἀραβο-γαλλικὸν λεξικὸν κ. κ. Α. de Biberstein Kazimirski, τὸ μέγα Λεξικὸν Minincki καὶ Τουρκο-Γαλλικὸν Bianchi ἐν τοῖς κυρίοις ὀνόμασι.

⁴ Περὶ τῶν ἐπτὰ τούτων ποιημάτων Μουαλλεκάτ πραγματεύεται ἐν τῷ γνωστῷ συγγράμματι αὐτοῦ ὁ Δ. Ρ. Arnold καλουμένην Garmina Antiquissima Arabum ἐν τῷ σοφῷ αὐτοῦ προλόγῳ ποιεῖται μνεῖαν μεταξὺ ἄλλων ὅτι ἐν τῷ κειμένῳ αὐτοῦ μετεχειρίσθη ἐν μοῖρα προδιοικήσεως Κώδικας τινάς, οἵτινες εἰσιν οἱ ἐξῆς: Α' Κώδιξ Τύπτης ἐξοχος, οὗ τὴν περιγραφὴν εὔροις ἂν ἐν τῷ προλόγῳ τοῦ Ἀμρούι-βέν-Κελπούμ, ἐν ᾧ ἀναφέρονται ἡ τε πλοκὴ τῶν ποιημάτων καὶ αἱ ποικιλίαι τῆς γραφῆς. Β' Κώδιξ Βερολίνου, ἀπόγραφον νεώτερον, ὡς φαίνεται, γενόμενον Τουρκικῇ χειρὶ. Γ' Κώδιξ Ροιδιγέρου λίαν ἐπιμελῶς ἐξεργασμένος, ὅστις ἐγράφη τῇ χειρὶ τοῦ Ἀχμέτ πέν Ἀβδουλλάχ-βέν-Σαῖδ. Δ' Κώδιξ Παρισίνος, οὗτος ἐγένετο ἐπὶ τῆς Καλκουτείας ἐκδόσεως καὶ εἶνε μέγα βοήθημα τοῖς ἐνασχολουμένοις περὶ τὰ ποιήματα τοῦ Μουαλλεκάτ, τοιοῦτος δὲ τυγχάνει καὶ ὁ τοῦ Hammer.

⁵ Ἐξέστω μοι παρενεῖρας δίκην συμβολῆς πρὸς τέρψιν τῶν ἀναγνωστῶν ἡμῶν ὅτι τοιοῦτος ποιητικὸς διαγωνισμὸς ἔλαβε χώραν, κατὰ τὴν ἐπίσημον ὀθωμανικὴν ἱστορίαν Ζαρὲχ Ἐνδερσύνη Χοумаγιούν ἐπὶ τῆς Αὐτοκρατορίας τοῦ Σουλτὰν Μαχμούτ. Ὁ ζεῖμνηστος οὗτος Σουλτάνος ἐραστὴς διατελῶν τῆς ὀθωμανικῆς ποιήσεως καὶ ἔνθερος ζηλωτῆς τῆς ὀθωμανικῆς φιλολογίας (βελγὰτῃ Ὄσμανῇ), ἐξέδωκε διαταγὴν ἐν ὅλῃ τῇ Αὐτοκρατορίᾳ προσκαλῶν τοὺς ἀπανταχοῦ τοῦ Κράτους αὐτοῦ ποιητάς ὅπως προσέλθωσιν εἰς τὸν κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἐν Κων/πόλει ἐν τοῖς ἀνακτόροις τοῦ Τὸπ Καποῦ γενησόμενον ποιητικὸν διαγωνισμὸν ἐπὶ παρουσίᾳ τῆς Α. Μ. καὶ ἀπάντων τῶν ἀνωτέρων ὑπαλλήλων τοῦ κράτους τῶν ἐπὶ παιδείᾳ διακρινόμενων. Ἐπὶ τῇ προσκλήσει ταύτῃ προσῆλθον πανταχόθεν τοῦ κράτους οἱ ποιηταὶ, καὶ κατὰ ἀνακτορικὴν διαταγὴν, ἀνήρτησαν τὰ ποιήματα αὐτῶν εἰς τὸ ὄρισθὲν μέρος τῆς αἰθού-

πολυάριθμοι άκροαταί, πολίται καί βεδουίνοι. Είς τόν ίκανώτερον έπεφυλάσσετο, ώς βραβεΐον, νά ίδη τά έαυτοϋ ποιήματα γεγραμμένα χρυσοίς γράμμασι καί άνηρτημένα είς τόν άρχαιότερον ναόν τής Καάδας έν Μέκκα.

Η ποιήσις έν τή 'Αραβία δέν διετήρησε, καθά λέγει ό περιώνυμος Γερμανός άσιανολόγος Zenker έν τῷ κλασικῷ διτόμῳ αὐτοῦ συγγράμματι Bibliotheca Orientalis, τήν ίσχυράν αὐτῆς πρωτοτυπίαν, ώς καί έν άλλοις τόποις ένθα ἡ 'Αραβική γλῶσσα διεδόθη καί έξηπλώθη μετὰ τοῦ 'Ισλάμ, ἀφ' οὗ χρονολογοῦνται αἱ άρχαιότεραι συλλογαί τῆς ποιήσεως καί ίδίως τῶν άσμάτων. Έν τῇ άραβικῇ ποιήσει έξέχει τό ὕψος καί μεγαλεΐον, ἄπερ πολλάκις καταφθάνουσιν είς τά ὕπατα όρια τῆς δαιμονίου άσιατικῆς φαντασίας. Έν ουδεμιᾷ ἄλλῃ γλῶσσῃ ὑπάρχει τόση καταπλοϊκότης καί ὑπεροχή ὕψους καί μεγαλείου, ὅσον έν τῇ άραβικῇ, ἣτις άνέρχεται είς τήν πρώτην βαθμίδα τοῦ ὕψους¹ μετὰ τῶν άρχαιοτέρων καί νέων γλωσσῶν.

Έν τῇ προσῳδία τῆς άραβικῆς ποιήσεως τόνοσ καί τονισμός δέν ὑπάρχει· ό τόνοσ ίσοδυναμεῖ τῷ χρόνῳ, τά μέτρα αὐτῆς είσιν ὅμοια τῇ άρχαία έλληνικῇ ποιήσει καί άραβιστί καλοῦνται ώς έξῆς: 1) Τό Χαζέτζ, περιέχον πέντε ἄλλα είδη. 2) Τό 'Ρέμλ, περιέχον τρία είδη.

3) Μεσιζορί έν είδος. 4) Τό Μουσερίχ, ὅπερ ἔχει συνήθως βραχεΐς πόδας. 5) Τό Μουτζετίς. 6) Τό Χαφίφ. 7) Τό Μουτεκαρίπ, ὅπερ έν τῇ άραβικῇ προσῳδία σύγκειται έκ τῆς λέξεως τετράκις φάιλουν. 8) Τό Σερεΐ. 9) Τό 'Ρουβαΐ τετράστιχον.

Συντομίας χάριν παραλείπομεν τό διάγραμμα τῶν άνωτέρω μέτρων. Τά έπτά ταῦτα ποιήματά είσιν ἄλλα κεμήλια ίερά καί γεγραμμένα ιδιαιτέρως ἕκαστον επί Περγαμηνῆς ἢ διφθέρας, ἣτις έστὶ χάρτης τραχύτερος καί ὑποδεέστερος τῆς μεμβράνης κατασκευαζόμενος έκ διφθέρας αἰγῶν ἢ προδάτων.

σης τῶν άνακτόρων. Μετὰ τῶν προσελθόντων ποιητῶν ἦτο καί τις ποιητής διάσημος έκ Κύπρου καλούμενος μουφτηζαδὲ Χιλμῆ έφένδης· κατὰ τό τουρκικόν ἔθιμον ὤφειλεν ἕκαστος ποιητής νά καπνίσῃ τό άνηρτημένον ποίημα αὐτοῦ δι' ἀμβάρου ἢ άρωματικῆς καί βαρυόσμου οὐσίας πρὸς τέρψιν τῆς Α. Α. Μεγαλειότητος. Ο Κύπριος οὗτος ποιητής ἀντὶ εὐόσμου τινὸς οὐσίας ἕκάπνισε τό άνηρτημένον ποίημα αὐτοῦ δι' ἀκρίδος προσεπιλέγων έν τῷ ποιήματι αὐτοῦ καί τό έξῆς ἡμίστιχον :

Γ κ ε τ ο υ ρ δ ἰ μ β ἔ ν τ α Κ ἰ π ρ ἰ σ δ ἔ ν μ ο ὕ ρ η β ἔ ς π ἄ ἰ τ ζ ἰ ρ ἄ τ .
(ἦτοι ἔφερον έκ Κύπρου ὡς μύρμηξ πόδα ἀκρίδος)

Η ἀνάγνωσις τοῦ στίχου τούτου ἔκίνησε μεγάλως τήν περιέργειαν τῆς Α. Μ. επί τῇ ἐξόχῳ εὐφύᾳ τοῦ ποιητοῦ τούτου. "Οθεν προσεκάλεσε τὸν ποιητὴν Χιλμῆ έφένδη παρ' αὐτῷ, ἡμείψατο αὐτὸν δαψιλῶς καί ἔστειψε τά ποιήματα αὐτοῦ χαροποίους ἔπαισι καί βραβεΐοις. Τά ποιήματα ταῦτα κεχρυσωμένα διὰ χρυσῶν πλαισίων καί δι' ἐξόχου γραφῆς Τα α λ ἰ κ ἀνήρτηνται χάριν κοσμήσεως μέχρι σήμερον έν μιᾷ τῶν αἰθουσῶν τῶν άνακτόρων Τὸ π Καποῦ, ἣτις καλεΐται Δ ι θ ἄ ν η Σ ο υ α ρ ἄ (αἰθουσα τῶν ποιητῶν).

*Εκτοτε οὐδεὶς τῶν ὀθωμ. αυτοκρατόρων ἐποίησατο ποιητικὸν διαγωνισμόν.

¹ Περὶ ὕψους τοῦ έλλην. λόγου, ὡς καί τῶν άσιατικῶν ἔθνῶν ἐπραγματεῦθημεν έν ιδιαιτέρῳ ἀναγνώσματι έν τῷ έν Κων/πόλει 'Ελλην. Φιλολ. Συλλόγῳ καί δημοσιεύσαμεν έν τῇ ἐφημ. «'Ανατολικῷ 'Αστέρει» ἀρ. 1550—1560.

Έκτός τῶν έπτά τούτων ποιημάτων έν χειρογράφοις ἀνεῦρον καί ἕτερον χειρόγραφον, φέρον ἐπιγραφὴν **Κασιδεΐ Λαχλαχῆ**, γεγραμμένον επί παπύρου ἢ βύβλου· ό χάρτης οὗτος κατασκευαζόμενος έκ τοῦ ἔσω φλοιοῦ καλᾶμης φυομένης ποτὲ παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Νείλου έν Αἰγύπτῳ καί τοῦ Εὐφράτου καί Τίγγριδος έν Βαβυλῶνι, ἦν λίαν εὐφθαρτος ἀλλ' έν κοινῇ χρήσει, καθὸ εὐτελέστερος καί προσιτότερος τοῖς πᾶσι.

Τά ποιήματα τοῦ διασήμου μαγριπιοῦ ποιητοῦ καλούμενου Λαχλαχῆ είσιν ἀνεκδοτα καί ἄγνωστα τοῖς πολλοῖς, ἄτε γραφέντα έν τῇ άρχαία άραβίδι φωνῇ, καί έν τῇ άρχαία μαγριπινῇ γραφῇ, παρεμφερεῖ τῇ άρχαιοτάτῃ κουφικῇ. Τά ποιήματα αὐτοῦ διαιροῦνται είς λυρικά, ἐπικά καί ἐρωτικά· ἔγραψε δὲ περὶ καταπιέσεως τῶν λαῶν, περὶ τιμῆς, ὡς καί περὶ ἔρωτος.

Ο Λαχλαχῆ εἶνε φαιδροεΐμων ποιητῆς ἐκχέων λάβρως τὸν χεΐμαρρον τῆς ποιητικῆς φαντασίας του καί διὰ τῆς καταπληκτικότητος αὐτοῦ κατακληΐ ἠδέως τοὺς ἀναγνώστας.

Τά ποιήματα ταῦτα καταρχὰς δυσκολευθέντες μεγάλως ν' ἀναγνώσωμεν ἠναγκάσθημεν νά παραλάβωμεν ἐπικούρον έν τῇ ἐργασίᾳ ἡμῶν τὸν Σείχουλ Βελέτ 'Αλῆ έφένδη ἔλ Κέρκενι, ἄνδρα άρχαιομαθῆ παρὰ μαγριπιοῖς. Τῇ συνεργασίᾳ τοῦ εἰρημένου κατωρθώσαμεν νά ἐπιτύχωμεν τοῦ ποθουμένου. Οὕτως οὖν μετάφρασιν τῶν ποιημάτων τοῦ Λαχλαχῆ ἐπιφυλαττόμεθα προσεχῶς νά δημοσιεύσωμεν έν τῷ περὶ τοῦ Νομοῦ τῆς Τριπόλεως τῆς Βαρβαρίας ἱστορικῷ καί τοπογραφικῷ συγγράμματι ἡμῶν¹. Τὸ ἐρωτικὸν ἄσμα τοῦ Λαχλαχῆ φέρει ὡμᾶς είς ἐντυπώσεις θελκτικὰς καί εὐαρέστους ἀναμνήσεις τῆς μαθητιώσεως ἡλικίας· τήν στιγμὴν ταύτην φέρομεν έν τῷ νῷ ἡμῶν τὰς περὶ ἔρωτος στροφὰς τῆς 'Αντιγόνης τοῦ Σοφοκλέους². 'Εὰν ὁ Λαχλαχῆ ὑπολείπεται πολὺ τοῦ Σοφοκλέους, οὐχ ἦττον ὁμως συμφωνεῖ έν πολλοῖς έν τῷ περὶ ἔρωτος ἄσματι αὐτοῦ.

Ἐπιτραπήτω μοι λοιπὸν νά παραφράσω αὐτὸ καί ἔστω τὸ προσφερόμενον διὰ τοὺς περιέρχους εὐάρεστον τεμάχιον είς πνευματικὴν αὐτῶν ἀπόλαυσιν έκ τοῦ μεγάλου δείπνου τῆς Σοφοκλείου ποιήσεως:

Ἔρωσ, ἀκατανίκητε είς πάσας σου τὰς μάχας.

Ἔρωσ, πλουσίους τυραννεῖς κ' είς τρυφεράς παρθένους

Ἐνδιατρίβεις παρεΐας κ' είς τὰς θαλάσσας τρέχεις

καί είς καλύδας γεωργῶν, κανεὶς δέν σ' ἀποφεύγει,

Οὔτε θεὸς ἀθάνατος οὔτε θνητῶν τό γένος,

ἀλλ' ἅπαντες τρελλαίνονται, ὅταν ἐσένα ἔχουν.

Δικαίους παραφέρεις σὺ ἄδικον γνῶμην νᾶχουν.

Διὰ κακά, σὺ καί ἐδῶ τοὺς συγγενεῖς ταραττεῖς

καί είς διχόνοιαν αὐτοὺς ἐμβάλλεις καί ἐρίζουν.

Νικᾷ ὁμως ὁ ἴμερος ὁ σπινθηροδολίζων

ἐκ τῶν βλεφάρων τῆς καλῆς καί θελεϊκλίνου νύμφης,

διότ' εἶνε συμπάρεδρος θεσμῶν μεγάλων κ' ἔχει

συμπαίζουσαν τήν ἄμαχον θεάν τήν 'Αφροδίτην.

¹ Ἀποσπάσματα τῆς ἀνεκδότου ταύτης συγγραφῆς ἡμῶν δημοσιεύσαμεν ἄλλοτε έν ταῖς ἐφημερίσι Κων/πόλεως, Νεολόγῳ, Ἀνατολικῷ 'Αστέρει καί Τύπῳ.

² Σοφοκλέους 'Αντιγόν. 781—800.

Ἄτερον χειρόγραφον καλούμενον Γαζέλι Χαφηζά ἤτοι ὠδαὶ τῆς Χαφηζά ανέκδοτον· ἡ λέξις Γαζέλ σημαίνει ὠδὴ ὡς καὶ ποίημα ἐρωτικὸν ἢ βακχικὸν συγκείμενον ἐκ 5 ἢ τὸ πολὺ 18 στίχων:

Ἐν Ἀραβίᾳ οἱ ἀπαγγέλλοντες ἐρωτικὴν ὠδὴν ἐκαλοῦντο Γαζέλ Χάν· τοιοῦτον ὄνομα κατ' ἐξοχὴν ἔφε-
ρεν ἡ περιώνυμος Χαφηζά, ἣτις θεωρεῖται ἄλλη Σαπφώ.

Ἐκτὸς τῶν ὠδῶν τούτων ἔγραψε καὶ διάφορα ἐπιτύμ-

Ἄτερον ἐκ τῶν αὐτῶν ἐπιτυμβίων:

- « Ὡ ματαιότης τοῦ κόσμου τούτου
 « Ὡ ἀπατηλὸν καὶ πρόσκαιρον ὄναρ!
 « Ἄρά γε ἐπαναπαύεσαι, ἄνθρωπε;
 « Στηρίζεσαι ἐπὶ τῆς κυριαρχίας τοῦ κόσμου;
 « Οὐδενὶ ὁ κόσμος ὑπελείφθη,
 « Οὐδενὸς ἡ ἐξουσία διαρκῆς διετέλεσεν.
 » Γεύθητι τοῦ καρποῦ τοῦ κήπου τῆς ζωῆς
 « Δεήθητι τοῦ Θεοῦ, φεῦ! ἀπόλλυσαι!

ἨΛΙΑΣ ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ

(Ἰδε σελ. 174)

βια (Μερασὴ) ἐξ ὧν μεταφράζομεν τινὰ τὰ περὶ ματαιότητος τοῦ κόσμου ἔχοντα ὡς ἑξῆς:

- « Ἐπειδὴ ὁ ἀσταθὴς οὗτος κόσμος οὐδενὶ ἐστὶν αἰώνιος,
 « Πρόσελθε (διαβάτα), ἀνάγνωε ἐν εὐλαβείᾳ ἕνα φατιχὰν
 [μὴ σιγήσης·
 « Ἴδὲ ἐν συναισθήσει τὸν τάφον τοῦ Μωάμεθ· λάβε παρά-
 [δειγμα.
 « Πᾶσα πνοὴ φθαρτὴ ἐστί, μόνος ὁ Θεὸς ὑπάρχει ζῶν καὶ
 [ἀθάνατος.»

Ἄτερον χειρόγραφον Δηβάνη Λεϊλ ἄ ἤτοι συλλογὴ ποιημάτων Λεϊλάς. Ἡ συλλογὴ αὕτη πραγματεύεται περὶ θόξης καὶ περὶ χαρᾶς. Ἡ δαιμόνιος αὕτη ποιήτρια ἔχει ἑξαλλοὺν ποιητικὸν ὕψος καὶ πολλάκις ἐξέρχεται ἐκ τῆς φύσεως αὐτῆς καὶ φαίνεται ὑψιπέτις εἰς τὸν ἰδανικὸν κόσμον, ἐξ οὗ ἀρύεται ἀρχὰς ιδεώδεις καὶ καθίσταται φασεῖμβροτος.

Ἄτερον χειρόγραφον Ἐλκασαίτ Ἀλῆ-βέν-Ἀβί Ταλίπ, πραγματευόμενον περὶ θεολογίας καὶ φιλοσο-

φίας ὁ ἀρικυδῆς οὗτος ποιητὴς διαπρέπει ἐπὶ ζωηρᾷ εἰκονίσει χαρακτήρων καὶ ψυχολογικῇ ἀναλύσει καὶ ἐπὶ πολλῇ πρωτοτυπῳ. Τὸ ἀνεκδότον τοῦτο ποίημα χαίρει μεγάλην σπουδαιότητα παρὰ τοῖς μαγριπνοῖς, διότι ὁ ἀνὴρ, καθὰ ἐπληροφορήθη παρ' ἀνδρὸς εἰδικοῦ περὶ τὴν μαγριπινὴν φιλοσοφίαν, διέπρεψε μεγάλως ὡς φιλόσοφος τῆς ἐποχῆς ἐκείνης καὶ οἱ σύγχρονοι αὐτοῦ καλοῦσιν αὐτὸν ὑπατον τῶν φιλοσόφων (οὐλαΐχουκεμα).

Τοῦ αὐτοῦ ὑπάρχει ἕμμετρος γραμματικὴ τῶν κανόνων τῆς ἀραβίδος φωνῆς, ἐν χειρογράφῳ ἀνεκδότῳ τὸ ἀρ-

γου ἡμῶν παρῳδοῦμεν ἐκ τοῦ κλασικοῦ ποιήματος τοῦ Ὀμήρου τῶν Περσῶν ποιητῶν Σααδῆ καλουμένου Ῥοδοκίηπου τὸ ἐξῆς τετράστιχον ἀναφερόμενον ἐν τῷ τέλει τοῦ συγγράμματος αὐτοῦ:

- « Θαρροῦντες ἐλαλήσαμεν, ἀγαπητοὶ μου φίλοι!
Καρποὺς μελέτης ἐμβριθοῦς ἐξήνεγκαν τὰ χεῖλη.
« Ἄν δέ τις μεταξὺ ἡμῶν εἰσέτι ἀμφιβάλλῃ
Τὸ βῆμα τοῦτο παρελθὼν, ἠδύτερον ἅς ψάλλῃ.»

Ἡ ΜΑΓΔΑΛΙΝΗ ΜΕΤΑΝΟΟΥΣΑ

χαῖον τοῦτο σύγγραμμα εἶνε περιεργον, διότι τὸ πάλαι παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἔθνεσι πρὸ τῆς ἀναπτύξεως καὶ διαδόσεως τῶν γραμμάτων τὰ πάντα ἐψάλλοντο καὶ τὰ πάντα ἐγράφοντο διὰ ποιήσεως ἢ δι' ἐποποιίας.

Τοσαῦτα τόγε νῦν ἐν πρωτοτύπῳ ἀποσπῶντες ἐκ τῆς ἡμετέρας ἀνεκδότου συγγραφῆς καὶ δημοσιεύοντες περὶ τῆς ἀραβικῆς ποιήσεως ἐξ ἀνεκδότων μαγριπινῶν παλαιογραφικῶν χειρογράφων ἐπικαλούμεθα τὴν προσοχὴν τῶν σοφῶν ἀσιανολόγων.

Οὐδόλως ἀποθαροῦντες ἐκ τοῦ σπουδαίου τούτου ἔρ-

ΤΟ ΕΘΙΜΟΝ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

Πολλοὶ ἐκ τῶν ἡμετέρων ἀναγνωστῶν ἀσχολοῦνται κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας εἰς δῶρα τῆς πρωτοχρονίας, καὶ ὁμιλοῦν συχνὰ ἀγνοοῦντες οἱ πλεῖστοι τὴν ἔννοιαν. Ἴσως δὲν θὰ δυσαρεστηθοῦν ν' ἀναγνώσουν τὰς ἐπομένας γραμμὰς εἰς αὐτὰ ἀναφερόμενας καὶ λάθωσι μίαν ἰδέαν. Ἡ λέξις étrenne, παράγεται ἐκ τοῦ λατινικοῦ strenae, καὶ εἰς τοὺς ἀρχαίους συγγραφεῖς εὐρίσκειται μεθ' ἐνὸς s éstrennes. Λέγουσιν ὅτι ὁ Γάτιος (βασιλεὺς τῆς Ῥώμης κατὰ τὸν ὄγδοον αἰῶνα Π. Χ.) λαβὼν ὡς καλὴν εὐχὴν κλάδους κεκκομμένους ἐξ ἱεροῦ δάσους ἀφιερῳμένου εἰς τὴν

Θεάν Strenna ἢ Strenia (δηλ. Θεάν τῆς δυνάμεως), τοὺς προσέφερε τὴν πρώτην ἡμέραν τοῦ ἔτους καθιερώσας οὕτω τὸ ἔθιμον τοῦτο δούς καὶ τὸ ὄνομα strenae εἰς αὐτὰ τὰ δῶρα εἰς ἀνάμνησιν τῆς Θεᾶς ταύτης ἧτις προΐστατο κατὰ τὴν τελετὴν τῶν δῶρων τῆς πρωτοχρονιάς.

Ὁ Belligen ἐπίσης εἰς τὰς ἐτυμολογίας του ὁμιλεῖ ὡς ἐξῆς. «Ἡ ἡμέρα τῆς πρώτης τοῦ Ἰανουαρίου ἐκάστου ἔτους ἐωρτάζετο ἐν Ῥώμῃ πρὸς τιμὴν τοῦ Janus. Οἱ συγγενεῖς καὶ οἱ φίλοι ἔστελλον ἀμοιβαίως τὴν ἡμέραν ἐκείνην δῶρα ἅτινα ὠνόμαζον strenae. Τὸ ἔθιμον εἶχεν εἰσχωρήσει ἀπὸ τὸν Βασιλέα Γάτιον σύντροφον τοῦ Ῥωμύλου κτήτορος τῆς Ῥώμης ὅταν ἐπορεύθη πρῶτος νὰ συνάξῃ εἰς τὸ δάσος τῆς Θεᾶς trenia τοὺς εὐτυχεῖς κλάδους ὅτινες ἦσαν οἰωνοὶ τοῦ νέου ἔτους. Οἱ Ῥωμαῖοι προσέθετον συναντώμενοι εἰς τοὺς χαιρετισμούς των εὐχάς, ἵνα διέλθωσι τὸ ἔτος ἐν εὐτυχίᾳ.» Τοιαύτη εἶνε ἡ ἀρχὴ τῶν δῶρων τῆς πρωτοχρονιάς καὶ τῶν εὐχῶν ἅς ἀπευθύνουν ἐν τῇ ἀρχῇ ἐκάστου ἔτους.

ΠΕΓΚ — ΣΕΙΝ

(Συνέχεια καὶ τέλος ἴδε τεῦχος 10)

VI

Τὸ σκότος κατελάμβανε τὸν κῆπον, ἀόριστοι δὲ θόρυβοι πτερύγων ἐπλήρουν τὰ δένδρα καὶ τὰ μεγάλα λείρια ἅτινα ὡσαύτως δροσερὰ ὅπως τὴν προτεραίαν, ἐκλινον ἔτι ὑπὸ τὴν αὔραν εἰς τὴν προσέγγισιν τῶν νυκτερινῶν ὠρῶν. Πέριε τῆς σκιάδος οὐδεὶς ψίθυρος ἐκτὸς τοῦ τῆς πηγῆς ἀποσταζούσης ἐντὸς τῆς λεκάνης μετὰ τῶν λάμπων τῶν ἀστέρων ἐντὸς ἡρεμοῦντος ὕδατος.

Μακρὰν, μόνον ἤκουετο τὸ ἐπὶ τῶν χαλίκων τῆς ὁδοῦ βῆμα τῶν ἵππων καὶ ὁ ἄφωνος ψίθυρος τοῦ πλήθους τοῦ συντροφεύοντος τὸν καταδικασθέντα.

Ἡ ἐκτέλεσις ἐμελλε νὰ λάβῃ χώραν αὐτὴν τὴν ἐσπέραν· ἐρυθρότης τις τοῦ οὐρανοῦ ὑπεράνω τῆς πόλεως ἐδείκνυε τὴν διὰ τὴν τιμωρίαν προετοιμασμένην καὶ φωτισμένην θέσιν.

Δύο στρατιῶται εἶχον μείνει εἰς τὴν θύραν τοῦ Καμ-Σι. Ὅτε τὸ βῆμα τῶν ἵππων τῶν συντρόφων των ἐχάθη εἰς τινα ἀπόστασιν, ἀφῆκαν τὸν σοφόν, τὸν ὅποιον ἡ διαταγὴ τοῦ ἀρχηγοῦ των εἶχε κρατήσει δέσμιον εἰς τὴν ἰδίαν του κατοικίαν μέχρι τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ καταδικασθέντος, καὶ μετὰ ταῦτα πηδῆσαντες ἐπὶ τῶν ἵππων των ἀνεχώρησαν καλπάζοντες.

Ὁ Καμ-Σι μείνας μόνος, ὡς ἄφρων, ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τῆς θύρας του, τὴν κεφαλὴν κενὴν σκέψων ἐπὶ στιγμὴν ἔχων συνῆλθεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον.

Τοῦ Γιαῦ ἀπολεσθέντος, ὤφειλε τοῦλάχιστον νὰ σώσῃ τὴν Πεγκ-Σεῖν. Δὲν θὰ ἠκολούθησεν ἄρα γε τὸν σύζυγόν της; Ἐτρεξε διὰ τοῦ ἡδῆ σκοτεινοῦ κήπου μέχρι τῆς σκιάδος καὶ ἐκτύπησεν εἰς τὴν θύραν τοῦ νυμφικοῦ δωματίου. Οὐδεὶς τῷ ἀπεκρίθη. Ἐκάλεσε:

— Πεγκ-Σεῖν!

Εἶτα ὤθησε τὴν θύραν· ἐντὸς τοῦ δωματίου ἡ σελήνη ἔρριπτε σινδόνα φωτός· μετὰ τὰς χεῖρας ἐκτεταμένας, ὁ Καμ-Σι ἐβάδισε πρὸς τινα μορφήν κεκλιμένην ἐπὶ τῶν μεταξίνων προσκεφαλαίων καὶ εἰς τὰς πτυχὰς εὐλυγίστου ἐσθῆτος, ἧτις ἦτο ἡ μετὰ μεγάλων ἀνθέων γαμήλιος ἐσθῆς τῆς Πεγκ-Σεῖν.

Ἐνόμισε τὴν νέαν κόρην λειπόθυμον κατόπιν τῶν σπαρταρκαρδίων ἀποχαιρετισμῶν, καὶ ἐκλινεν ἵνα τὴν ἐγείρῃ εἰς τοὺς βραχιόνάς του.

Ἐπειτα αἰφνιδίως ἐνώπιον τοῦ προσώπου ἐκείνου, ἐν πλήρει φωτὶ ἀφῆκε κραυγὴν.

— Γιαῦ, Γιαῦ.

Ὁ νεανίας ἔκαμε βραδεῖάν τινα κίνησιν· τέλος ἀποσεῖν τὴν ἐκ τοῦ ὀπίου προελθοῦσαν νάρκην, ἠγέρθη παρετήρησε τὸν σοφὸν μετὰ τεθορυβημένον ὕφος ἐρωτῶν αὐτὸν μετὰ τὸ ἐνοστικτὸν φοβεροῦ κινδύνου.

— Ἡ Πεγκ-Σεῖν;

Ἦτο ὄρθιος· εἰς τὴν πρόσκλησιν τοῦ Καμ-Σι οἱ ὑπὲρταί εἰδραμον.

Αἱ λαμπάδες ἀνήφθησαν, καὶ ὁ Καμ-Σι παρετήρησεν ἐπὶ τῆς τραπέζης τὸ φύλλον ἐπὶ τοῦ ὀποίου ἡ Πεγκ-Σεῖν εἶχε γράψῃ πρὶν ἢ ἀπομακρυνθῆ. Ὁ Γιαῦ τὸ ἀνέγνωσε μετὰ τῶν χειρῶν του ταυτοχρόνως μετ' αὐτόν.

«Ἡ Πεγκ-Σεῖν ἠθέλησε νὰ ἀποθάνῃ διὰ τὸν Γιαῦ. Τὸν συνίστα εἰς τὸν πατέρα. Ὡς εἶχεν εἰπῆ εἰς τὸν Σιάγκ ἠγνόνουν βλέποντες τὸν Γιαῦ καὶ τὴν Πεγκ-Σεῖν· ποῦ ἦτο ὁ ἴσπικς, ποῦ ἦτο ὁ μαργαρίτης. Ὁ δήμιος ὤφειλε νὰ ἀπατηθῆ. Ὁ Γιαῦ θὰ εἶχε τὸν καιρὸν νὰ διαφύγῃ.» Ὁ Γιαῦ, χωρὶς νὰ ἀκούσῃ τὰς ἱκεσίας τοῦ Καμ-Σι ὤρμησε πρὸς τὴν οἰκίαν, διέταξε νὰ ἐπιστάξωσιν ἕνα ἵππον καὶ ἠθέλησε νὰ τρέξῃ πρὸς τὴν πόλιν ἐλπίζων νὰ φθάσῃ ἐγκαιρῶς καὶ νὰ παραδοθῆ ἵνα σώσῃ τὴν Πεγκ-Σεῖν.

Ὁ Καμ-Σι δὲν ἐπεχείρησε νὰ τὸν ἐμποδίσῃ ἐγνώριζεν ὅτι θὰ ἠναγκάζετο νὰ ἐπιστρέψῃ ἐντὸς ὀλίγου ἀφ' ἑαυτοῦ, διότι αἱ θύραι τῆς πόλεως ἐμελλε νὰ ὦσιν ἰσχυρῶς κεκλεισμένα κατὰ ταύτην τὴν ὥραν μέχρι τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου.

Ἦτοίμασε μίαν ἐκ τῶν παλαιῶν ἀμαξῶν τοῦ τόπου, καὶ διέταξε τὰ πάντα διὰ μέλλουσαν ἀναχώρησιν.

Ἐσκέπτετο νὰ ἀναχωρήσῃ μετὰ τοῦ Γιαῦ τὴν ἰδίαν νύκτα πρὸς τινα λιμένα τῆς ἐπαρχίας.

Ἐκλαίε διὰ τὴν Πεγκ-Σεῖν· ἀλλὰ ἠθέλε νὰ διαφυλάξῃ καὶ τὸν Γιαῦ.

Αἱ προγνώσεις του ὡς πρὸς τὴν μέλλουσαν ἐπάνοδον τοῦ τελευταίου τούτου δὲν διεψεύσθησαν. Μετὰ παρέλευσιν μιᾶς ὥρας ὁ νεανίας ἐπανῆλθεν ἀσθμαίνων καὶ ἐξηντηλημένος.

Οὔτε αἱ ἱκεσῖαι οὔτε αἱ κραυγαὶ του οὔτε τὸ ἑκατοντάκις προφερθὲν ὄνομά του δὲν ἠδυνήθησαν νὰ τῷ ἀνοίξωσι τὰς πύλας τῆς πόλεως.

Ἀπώθησε τὸν σοφὸν ὅστις τῷ ὠμίλει περὶ ἀναχωρήσεως, καὶ μετὰ ἀτενεῖς ὀφθαλμοὺς καὶ τεταμένον τράχηλον παρετήρη, ἤκουε. Μέγας θόρυβος ἤρχετο ἐκ τοῦ μέρους τῆς πόλεως· καὶ ἤχοι τοῦ Γόγγυου κατεσπυεσμένοι, ἔκαμον τὸν ἀέρα νὰ πάλλῃ. Ἦκούοντο κραυγαί, κλαγγὴ ὀπλων, μυκηθμοί, ὅμοιοι τῶν τῆς μαινομένης θαλάσσης, θόρυβος πεισματῶδων συμπλοκῶν. Ἡ ἐρυθρότης τοῦ οὐρανοῦ ἢ ὑπεράνω τοῦ τόπου τῆς ἐκτελέσεως διεσκορπίσθη. — Τὸ πᾶν ἐτελείωσεν, εἶπεν ὁ Καμ-Σι.

— Πεγκ-Σεῖν, Πεγκ-Σεῖν, ἐφώναζεν ἀπελπιστικῶς ὁ Γιαῦ μετὰ λύσσαν ἀνίσχυρον.

Ἐμεινεν ἐκεῖ, βεβυθισμένος, κεκλιμένος ἐπὶ τῆς ὑγρᾶς γῆς, κατασχίζων τὸ στήθος διὰ τῶν ὀνύχων του, ἀνάμενων! . . . Τί ἀνέμενε; Οὐδέν, οὐδὲν πλέον!

Ὁ Καμ-Σί κατηφῆς τὸ παρετήρει. Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ σοφοῦ δὲν εἶχον πλέον δάκρυα.

X

Περὶ τὸ μεσονύκτιον, ἐνῶ οὔτε ὁ εἷς οὔτε ὁ ἄλλος εἶχε κινήθη, ἀπολιθωθέντες ἐν θανάσιμῳ σιγῇ, φῶς ἐρυθρόν, κατ' ἀρχὰς λίαν ἀσθενές, κατόπιν ταχέως μεγεθυθέν, τοὺς κατέλαβεν αἰφνιδίως.

— Εἶνε λοιπὸν ἡμέρα; ἠρώτησεν ὁ σοφός.

Ὁ Γιαῶ ἠγέρθη, μεγάλη κίνησις ἐγένετο ἐν τῇ ἐξοχῇ περὶ τῆς οἰκίας. Μορφαὶ διαγραφόμεναι μέλαιναι, ἐπὶ τοῦ λάμποντος ἐδάφους ἐκινουῦντο, ἔτρεχον πρὸς τὴν πόλιν.

— Πάτερ, δὲν εἶνε ἡ ἡμέρα, εἶπεν ὁ Γιαῶ. Ἐλθέ, παρατήρησον.

Μακραὶ γλῶσσαι φλογὸς ἔδακνον τὸν κοτεινὸν οὐρανὸν ἀναμιγνύουσαι ἐρυθροὺς σπινθηρας εἰς τὴ μεμακρυσμένην ἀκτινοβολίην τῶν ἀστέρων. Ἦτο ἡ ὑψηλὴ συνοικία τοῦ Λιπενγφοῦ ἥτις ἔκαιε.

Ἡ ἀμάξα τοῦ Καμ-Σί ἦτο ἐτοιμὴ πρὸ πολλοῦ. Οἱ ἵπποι, ἀνυπόμονοι ἐκτύπων διὰ τῶν ποδῶν τὰς πλάκας τῆς αὐλῆς. Ὁ Γιαῶ ἔλαβε τὸν σοφὸν διὰ τοῦ βραχίονος, τὸν ἀνεβίβασεν ἐπὶ τῆς ἀμάξης, ἤρπασε τὰς ἡνίας καὶ δι' ἐνὸς κτυπήματος τοῦ μαστιγίου ἐκίνησε τοὺς ἵππους οἵτινες ἀνεχώρησαν ἐσπευσμένως. Ἡ καρδιά τοῦ Γιαῶ ἐπαλλε μέχρι συντριβῆς.

Ἐπορεύετο, ἐπορεύετο ταχέως, ἔτι μᾶλλον ταχέως, οὐδὲν μὲν ἐλπίζων, ἀλλὰ κατεχόμενος ὑπὸ ἐκτάκτου σπουδῆς.

Πολὺ πλῆθος ἐβάδιζε πλησίον τῆς ἀμάξης, σιωπηλὸν καὶ σπεῦδον.

Ἐφθασαν οὕτως εἰς τὰς πύλας τῆς πόλεως. Ταύτην τὴν φορὰν ἦσαν ἀνοικταὶ καίτοι ἡ νύξ διήρκει ἔτι καὶ ἐφαίνοντο ὡς ὀπαὶ καμίνου. Εἰς τὸ βάθος τῆς εἰσοχῆς ἐκινουῦντο ὄμιλοι πολυάριθμοι, καὶ ἐν μιᾷ στιγμῇ ὁ Γιαῶ ἐνόμισεν ὅτι ἐφύναζον τὸ ὄνομά του. Ἐμελλε νὰ ὠθήσῃ τοὺς ἵππους καὶ νὰ διέλθῃ τὴν θύραν ὅτε ἐμποδίσθη ὑπὸ πλῆθους ἐξερχομένου ἐν θορύβῳ ἐκ τῆς πόλεως. Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πλῆθους τούτου, ἤλαυνον τινὲς ἔφιπποι διαφόρως ὠπλισμένοι περιφρουροῦντες παλαγγεῖον. Αἱ κραυγαὶ Γιαῶ, Γιαῶ, ἐγένοντο λίαν διακριτικαί.

Ὁ σοφὸς ἐφοβήθη διὰ τὸν υἱὸν του καὶ ἠθέλησε νὰ ὀπισθοδρομήσῃ. Ἄλλ' ὁ Γιαῶ δὲν τὸν ἤκουε πλέον. Ἄντι ν' ἀποφύγῃ τὸ πλῆθος τοῦτο ὅπερ ἴσως ἠπεῖλει τὴν ζωὴν του, ἐπήδησεν ἐκ τῆς ἀμάξης καὶ ἔτρεξεν ἔμπροσθεν αὐτοῦ. εἰς τὴν πρώτην σειρὰν, ἐνώπιον τοῦ παλαγγεῖου, ἀνθρώπος τις ἐβάδιζε τὸ γαλήνιον πρόσωπόν του ἠκτινοβόλει εἰς τὴν λάμπιν τῶν δάδων.

— Σιάγγκ.

Ὁ ἱερεὺς ἀπεκρίνατο εἰς τὴν φωνὴν ταύτην, ἥτις ἦτο ἡ τοῦ Γιαῶ.

— Ἐλθέ, λέγει.

Καὶ ὠθῶν ἑαυτὸν πρὸς τὸ παλαγγεῖον τῷ ἔδειξε τὴν Πεγκ-Σεῖν, τὴν Πεγκ-Σεῖν ζῶσαν ἀποσπασθεῖσαν τῶν δημίων ὑπὸ τῶν ἀνταρτῶν τῆς αἰρέσεως τοῦ Τσάνγκ καὶ ἀνευφημηθεῖσαν ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Γιαῶ. ἐπαναγομένην δὲ ἐν θριάμβῳ εἰς τὸν οἶκον τοῦ σοφοῦ.

Ἡ πόλις ἦτο ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν των. Ἡ πτώσις τῆς δυναστείας τῶν Μίνγγ εἶχε προκηρυχθῆ. Πρὸς ἐνθύμησιν τῆς δόξης τοῦ Τσάνγκ ἠθέλησαν ἵνα ὁ Γιαῶ ἀναλάβῃ τὴν ἀρχηγίαν.

Καὶ ὁ Γιαῶ ἐτελείωσε τὸ ἔργον τοῦ πατρός του. . . .

Ἄλλ' οὐδὲν ὑπῆρξεν αὐτῷ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ μακροῦ βίου του γλυκύτερον τοῦ ἔρωτος τῆς Πεγκ-Σεῖν ἐν τῇ ἡρέμῳ κατοικίᾳ τοῦ σοφοῦ ὑπὸ τὰς εὐώδεις σκιάδας τοῦ κήπου μεταξὺ τῶν λευκῶν λειριῶν.

Τοιαύτη εἶνε ἡ ἱστορία τοῦ Γιαῶ καὶ τῆς Πεγκ-Σεῖν, ἥτις ἀντεγράφη ἐντελῶς, κατὰ τὴν ἀλήθειαν, τὴν εἰκοστὴν ἡμέραν τῆς ὀγδόης σελήνης τοῦ ἔκτου ἔτους Κοκανγγ-σοῦ.

ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΟΥΓΓΩ

ΤΟΡΚΟΥΕΜΑΔΑΣ

Φίλιππε Κύριε Ἰγγλέση

Εἰς τὴν προτροπὴν Ἰγμῶν νάποστεῖλω διὰ τὸ ἔγκριτον περιοδικὸν Σας ἀπόσπασμα τῆς ὑπ' ἐμοῦ γενομένης μεταφράσεως τοῦ τελευταίου ἀριστουργήματος τοῦ πολιοῦ τῆς Γαλλίας ποιητοῦ ὑπέκων, πέμπω Ἰγμῖν σήμερον τοιοῦτο ἐκ τῆς Π σκηνης τοῦ ἔκτενουσ αὐτοῦ προλόγου. Ὁ Τορκουεμάδας εἶνε γνωστός, πιστεύω, τοῖς ἀναγνώσταις τοῦ Μουσείου, πολλῶ δὲ μᾶλλον ὁ Hugo, ὥστε περιττολογία θέλει ἐκληφθῆ ὅτι ἀν εἴπωμεν περὶ αὐτῶν. Μόνον ἄλλως τοῦ Τορκουεμάδα τὸ ὄνομα φέρει εἰς τὸν νοῦν τῶν ἀναγνώστων τὸ σκοτεινὸν καὶ φρικῶδες μέρος τῆς ζοφερᾶς ἱστορίας τῶν χρόνων τοῦ Μεσαίωνος ἐξ οὗ ἠντλησεν ὁ ποιητὴς τὸν μῦθόν του, περιβαλὼν τὸν ἥρωά του διὰ τῶν μελαντέρων χρωμάτων καὶ ἐξεικονίσας τὸσφ ἐπιτυχῶς τὴν παράδοξον ἔντως καὶ πρωτότυπον ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου, εἰς τὸ ὄνομα τοῦ ὁποῦ διεχεῖτο πανταχοῦ ἡ φρίκη καὶ κρουροῦ θανάτου ὁ παγετός. Ἄρκει ἐν τούτοις νὰ σημειώσωμεν, ὅτι τὸ μέρος, ὃ ἐξελεξάμεθα διὰ τὸ Ἄττικὸν Μουσεῖον, εὐρομέν—μετὰ τὸ δημοσιεῦθαι πρὸ τινος ὑπ' ἡμῶν ἐν τῷ Ἐσπέρφ—ὡς τὸ μόνον κατάλληλον διὰ περιοδικόν, τὸ μὲν διότι παρέχει εἰκόνα τοῦ ἥρωός μας, πρὸ τῆς ἐποχῆς τῆς δόξης του, ὅτε ἐθεωρεῖτο ἀπλῶς οἰστρηλατούμενος ἢ καὶ τρελλὸς μοναχός, ὁ μέλλων νὰ σπεῖρῃ τὸν θάνατον εἰς τοσαύτας μυριάδας θνητῶν τὸ δὲ διότι δίδει εἰκόνα τινὰ τῆς τότε καταστάσεως τῶν μονῶν καὶ τοῦ τρόπου δι' οὗ ἐξήλειφον ἀπὸ τῆς γῆς οἱ ἅγιοι πατέρες τοὺς θεωρουμένους ἐπιδραβεῖς αὐτοῖς καὶ δι' οὗ θὰ ἐξηλείφετο καὶ ὁ μονομανὴς Τορκουεμάδας, ἀν μὴ δύο περιπαθεῖς νεανικαὶ καρδίαι, ὁ Σάγγος καὶ ἡ Ρόζα, ἔσωζον αὐτόν, κατὰ ὀλφῆν μοῖραν, ἵνα αὐτοὺς μὲν παραδώσῃ πρὸς σωτηρίαν των εἰς τὸ πῦρ τῆς ἱερᾶς ἐξετάσεως, ἀποστείλῃ δὲ ἐς Ἄδου τοσαύτας μυριάδας θνητῶν ἐν ὀνόματι τῆς ἀγιωτάτης τοῦ Χριστοῦ θρησκείας.

Ἄλλὰ ἐξετάθημεν, νομίζω, πέρα τοῦ δέοντος, διὸ καὶ καταστρέφομεν τὸν λόγον, νομίζοντες, ὅτι τάνωτέρω δύνανται νὰ χρησιμεύσωσιν ὡς μικρὰ εἰσαγωγὴ δημοσιευομένου ἀποσπάματος.

Π. Κ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΑΝΗΣ.

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ ΤΟΥ ΣΕΣΙΛ

Ὁ γνωστός αὐτός ἄγγλος ῥήτωρ ἐνῶ νύκτα τινὰ μετέβαινε νὰ κηρύξῃ τὸ Εὐαγγέλιον ἀπὸ ἐνὸς χωρίου εἰς ἄλλο, βλέπει ἐρχόμενόν τινα ἀκαταλλήλως ἐπὶ ἵππου καὶ ὡσεὶ πίπτοντα· τῷ φωνάζει ὅτι κινδυνεύει καὶ τὸν προτρέπει νὰ στηριχθῇ, ἀλλ' αἴφνης οὗτος ἀνορθούμενος ἐπὶ τῶν ἀναβολέων διὰ καταλλήλου κλίσεως συλλαμβάνει τὸν ἵππον τοῦ Σέσιλ ἐκ τοῦ χαλινοῦ καὶ προτείων τὸ πιστόλιον·

— Μὴ κινηθῆς, τῷ λέγει, διότι σὲ φονεύω.

Ἐνθυμῆσαι, ἐπανελάθεν — ἐναποθέτων τὸ πιστόλιον εἰς τὴν θήκην — ὅτε πρὸ δύο μηνῶν ἐδίδασκες περὶ τῆς πρὸς ἀλλήλους ἀγάπης; λέγων δέ, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐκ φύσεως δὲν γεννᾶται ληστής, ἀλλὰ φέρων ἐν τῇ καρδίᾳ του τὰ εὐγενῆ αἰσθήματα, ἅτινα τῷ ἐνέπνευσεν ἡ παντοδυναμία τοῦ Θεοῦ, καὶ ὅτι πολλοὶ πολλάκις τρέπονται εἰς τὸν ληστρικὸν βίον ἐξωθαύμενοι ὑπ' αὐτῆς τῆς κοινωνίας, ἔλεγες καὶ τότε μίαν ἀλήθειαν· καὶ διὰ νὰ σοὶ ἀποδείξω τοῦτο σὲ ἀφίνω ἐλευθέρων. . . .

Ὁ Σέσιλ ἀναγορήσας δὲν ἠδύνατο νὰ λησμονήσῃ τὴν σκηνὴν ἐνείνην καὶ πολλάκις ἐπανελάμβανε: « ἢ εἰς Θεὸν πίστις καὶ ἐν τούτῳ ἀκόμη τῷ κόσμῳ σώζει: ».

ΤΟ ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟ

(*18: σελ. 175)

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

ΣΚΗΝΗ Β'

ΒΑΣΙΛΕΥΣ—ΗΓΟΥΜΕΝΟΣ—ΓΟΥΧΟΣ (γελωτοποιός)

Ἡ σκηνὴ ἐντὸς τοῦ ἀρχαίου κοιμητηρίου τῆς μονῆς τοῦ Λατεράνου, ἐπὶ τῶν ὄρεινῶν συνόρων τῆς Καταλωνίας. Ἐν τῇ κοιμητηρίῳ οἱ ἄνω ρηθέντες. Εἰς τὸ βάθος ὁ μοναχὸς Τορκουμάδας παρέρχεται κλίνων πρὸ τῶν διαφόρων τάφων. Παρατηρῶν τοῦτον ὁ βασιλεὺς, τὸν δεικνύει τῷ ἡγουμένῳ καὶ ἀρχεται τῆς ἐξετάσεώς του ἀπ' αὐτοῦ.)

ΒΑΣΙΛΕΥΣ (τῷ ἡγουμένῳ).

Ἐν πρώτοις τί ὁ μοναχὸς εἶνε αὐτός, ὁ ἔχων Ἐξεστηκυῖαν τὴν μορφήν, ἄλλοιον φέρων ῥάσον Τοῦ ἰδικοῦ σου, κλίνων δὲ τὸ γόνυ του, ὁσάκις Σταυρὸν κἀνάνα ἀπαντᾷ;

ΗΓΟΥΜΕΝΟΣ

Εἶνε τρελλός!...

ΒΑΣΙΛΕΥΣ

Ἵπόσον

Εἶνε ὠχρός!

ΗΓΟΥΜΕΝΟΣ

Ναί! ἀγρυπνεῖ, νηστεύει, ἐξαντλεῖται, Λαλεῖ σφοδρῶς καὶ ὀσκεπῆς τὴν κεφαλὴν βαδίζει Ἵπὸ τὸν ἥλιον. Ἐκεῖ ἐξίσταται πολλάκις, Παραληρεῖ, φαντάζεται νὰ πορευθῆ καὶ ἴδῃ Τοὺς Πάπας, τὸ καθήκον των αὐτὸς νὰ τοὺς διδάξῃ Γουιπετής. Ὅταν αὐτὸς διέρχεται, σιγῶμεν Διότι εἰς τὸ τάγμα μας ἐκεῖνος δὲν ἀνήκει Μένει ἐπιτηρούμενος ἐν τῇ μονῇ μας ταύτῃ. Εἰς δὲ τὰ μοναστήρια ἡμῶν κλείονται πάντες Οἱ ἱερεῖς, ὅσοι σοφοί, ἀνήσυχτοι, ῥεμβῶδεις Εἰς τὰ χωρία δυνατὸν διδασκαλίαν εἶνε Νὰ σπείρωσιν, ἀντίθετον πρὸς ὅ,τι ἡ Ἐκκλησία Τῆς Ἰσπανίας βούλεται.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ

Ἵποῖαν τρέλλαν ἔχει...

ΗΓΟΥΜΕΝΟΣ

Πυρὸς βλέπει ὀράματα, τὸν Σατανᾶν, τὸν Ἄδην... Καὶ πρὸ μικροῦ μένει ἐδῶ.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ

Γέρων εἶνε!

ΗΓΟΥΜΕΝΟΣ

Ἵλίγον

Θὰ ζήσῃ ἐτι, φαίνεται.

(Ἵ μοναχὸς Τορκ. ἀφανίζεται χωρὶς οὐδένα νὰ ἴδῃ).

* ΓΟΥΧΟΣ (καθ' ἑαυτὸν, θεωρῶν τὰς ῥάβδους του)

Κωδωνοκρότους δύο

Ἐχω χρυσοῦ εἶνε ἡ μέν, ἡ δὲ ὀρειχαλκίνη.

Ἡ μὲν καλεῖται ἀγαθόν, ἡ δὲ κακὸν καλεῖται!

Πλὴν ἀμφοτέρας ἀγαπῶ ἐξ ἴσου. Ὁ σκοπὸς μου

Εἶνε μηδέν!

(θεωρῶν τὴν πόαν ἐπὶ τῶν τάφων)

Ἄνθη ἐδῶ, ἐκεῖ δὲ ξηρὰ φύλλα...

ΒΑΣΙΛΕΥΣ

Ἐχαλαρώθησαν πολὺ εἰς τὰς μονὰς τὰ ἡθη;

ἽΩ μοναχέ!

ΗΓΟΥΜΕΝΟΣ

Αὐθέντα μου!...

ΒΑΣΙΛΕΥΣ

Γυναῖκες θεωροῦνται

Πολὺ συχνὰ εἰς τὴν μονὴν αὐτὴν. Αἶ; —

ΗΓΟΥΜΕΝΟΣ

Ἵ μονή μας

Ἐγγὺς κεῖτ' εἰς κοινόβιον τῶν Οὐρσολίνων, ἀναξ, Αἴτινες εἶνε ποιμνιον ἡμῶν. Εἶμεθα...

ΒΑΣΙΛΕΥΣ

Τράγοι

Φυλάττοντες ἀμνάδας.

ΗΓΟΥΜΕΝΟΣ

Πλὴν, αὐθέντα μου!...

ΓΟΥΧΟΣ (καθ' ἑαυτὸν)

Ἐκάστη

Μονὴ ἀνδρῶν τὸ παρ' αὐτῷ κοινόβιον Θηλέων Κατ' ἔθος ἐξομολογεῖ. Τὸ σφάλμα διαπράττει Καὶ πατρικῶς τὸ συγχωρεῖ. Ἐπὶ δὲ τὰς καρδίας Ἐκεινῶν βουλευούσα ἐν πάσῃ τῇ ἰσχύϊ Αὐτῆς, ἀφ' οὗ ταῖς ἀφαιρεῖ τὴν ἀρετὴν ἐν πρώτοις, Τὴν ἀθωότητα αὐταῖς κατόπιν ἀποδίδει. Τῆς ἐξομολογήσεως κρυφίον! Γλυκὺ θαῦμα!...

ΗΓΟΥΜΕΝΟΣ

Τὰ τέκνα, ἀναξ, τοῦ Λευῆ καὶ τῆς Σιών αἱ κόραι...

ΒΑΣΙΛΕΥΣ

Ἐποτελοῦσιν ἄριστα ἀνδρόγυνα. Ἄλλ' ὅμως Δὲν θέλω στέρεξῃ καὶ γνωστὸν θὰ κάμω εἰς τὴν Ῥώμην Αὐτό.

ΗΓΟΥΜΕΝΟΣ (προσκλίνων).

Αὐθέντα!

(ΓΟΥΧΟΣ καθ' ἑαυτὸν)

Εἰς αὐτὴν τὴν θύραν τῆς μονῆς των,

Ἐνθα νανάσση ἔπαυσεν ὁ Ἰησοῦς, ὅπότεν Ὁ ἔρωσ, ὁ μικρὸς θεὸς, ἐξαίφνης κροταλήσῃ, Δὲν δύναται ἐπὶ πολὺ νὰ θυμωθῆ ὁ Σίξτος, Ὁ Πάπας—ὅστις κέκτηται ἐκ θεραπεῖνης δύο Παιδιά—τὸ κιγκλιδωτὸν κ' ἐκεῖνοι ἀν ἀνοίξουν!

ΒΑΣΙΛΕΥΣ (τῷ ἡγουμένῳ).

Ἡ Ῥώμη διατίθεται νὰ τιμωρήσῃ ἡδὴ

Καὶ ὁ καιρὸς εἶν' ὠριμος!

(ἀτενίζων ἀσκαρδαμυκτὶ αὐτόν).

Ἵ ἅγιος Οὐργέλης

Εὐρίσκεται, ὡς ἔμαθον, ἐντὸς αὐτῶν τῶν τοίχων,

Μὲ ἐξουσιοδότησιν νὰ τιμωρήσῃ πλήρη!

(ὁ ἡγούμενος ὑποκλίνει)

ΗΓΟΥΜΕΝΟΣ

Μόνον ὡς πρὸς τὰ δόγματα καὶ ἵνα καταστρέψῃ

Τὰς πλάνας, ὧ αὐθέντα, ἡ καταβάλη ταύτας.

Οὐδὲν πλειότερον...

ΜΑΡΚΙΩΝ (ταπεινοφῶνως τῷ βασιλεῖ)

Καλοὶ πρόσκοποι οἱ ὀφθαλμοὶ σου

Τυχάνουσιν.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ (τῷ μαρκίῳ)

Ἐρέσκομαι νὰ βλέπω...

(θεωρεῖ τὴν πρὸ αὐτοῦ χαίνουσαν εἴσοδον τοῦ ὑπογελοῦ)

Τί εἶνε τοῦτο;

ΗΓΟΥΜΕΝΟΣ

Ἐνοικτὸν μνημα, βασιλεῦ, εἶνε.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ

'Ανοικτὸν μνήμα!

ΗΓΟΥΜΕΝΟΣ

Ναί, ἀνάξ!

ΒΑΣΙΛΕΥΣ

Διὰ τίνα πλὴν;

ΗΓΟΥΜΕΝΟΣ

'Ο Πλάστης γνωρίζει

Πότε πίπτει ὁ ἄνθρωπος...

ΒΑΣΙΛΕΥΣ

Τὸ μνήμα διὰ ποῖον

Εἶνε αὐτό;

('Ο ἡγούμενος σιωπᾶ, ὁ βασιλεὺς ἐντονώτερον...)

ΒΑΣΙΛΕΥΣ

Εἰς τὴν στιγμὴν εἶπέ το! 'Αποκρίσου!

'Ομίλει!

ΗΓΟΥΜΕΝΟΣ

'Αγνοῶ αὐτό... Πλὴν ἀναμένει...

'Ισως ἐμὲ ἢ μᾶλλον σέ!

ΜΑΡΚΙΩΝ (εἰς τὸ οὖς τοῦ βασιλέως)

'Οπότεν ἐννοοῦσι

Κάνενα εἰς μονὴν τινα, ἀνώτερον τῶν ἄλλων
Μοναχόν, εἴτ' εἰς τὸ καλόν ἢ τὸ κακόν, ἐκεῖνον
Τὸν ἐξαλείφουσι.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ

Καλὸν αὐτό, τῷ ὄντι, μέσον,

Φονεύουν τοῦτον.

ΜΑΡΚΙΩΝ

Οὐδαμῶς. Μυσάττεται τὸ αἷμα

'Η 'Εκκλησία! Θάπτουσιν αὐτὸν ἀπλῶς, αὐθέντα.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ

'Ηνόησα.

ΜΑΡΚΙΩΝ

Εἶν' ἔρημον τὸ μέρος. Σὺ φωνάζεις
Δὲν σὲ ἀκούει πλὴν οὐδεὶς, ἀντίστασαι,
'Οδίτης κάνεις!

(Δεικνύων τὴν ὄπην ἐν ἡ κλιμαῖ καὶ πλάε.)

'Ωθοῦσι τὸν θνητὸν βαθμῖδα πρὸς βαθμῖδα
'Εδῶ. Αὐτὸς κατέρχεται, ὅταν δ' εἰς τὸν πυθμένα
'Εγγίση, τότε θέτουσιν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς
Αὐτὸν τὸν λίθον καὶ νῦξ τῷ κλείει αἰωνίως
Τὰ βλέφαρα! 'Ο ἄνθρωπος, οἱ ἀνεμοὶ, τὰ δάση,
Τὰ ὕδατα, ὁ οὐρανὸς εὐρίσκοντ' ὑπεράνω
Τῆς σκιᾶς ταύτης. Τότε δ' αὐτὸς...

ΒΑΣΙΛΕΥΣ

Εἶνε νεκρός! Τὸ πρᾶγμα

Αὐτὸ εἶνε ἀπλούστατον.

ΜΑΡΚΙΩΝ

'Αν θέλῃ, ἀποθνήσκει

Καὶ οὕτω πως δὲν ἔχουσεν ἡ 'Εκκλησία αἷμα!..

(ὁ βασιλεὺς ἐπιδοκιμάζει νεύματι)

'Εν Πειραιεῖ, 20 Ὀβρίου 1883.

Π. Κ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΑΝΣ

ΝΕΩΤΕΡΑΙ ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ

ΤΟ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΝ ΦῶΣ

ΕΠΙ ΤΟΥ ΣΥΡΜΟΥ ΤΩΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΩΝ.

'Απλοῦς λύχνος ἐλαίου μετὰ τινος ἀνταυγαστήρος εἶνε, ὡς γνωστὸν, τὸ μόνον φωτιστικὸν μέσον τοῦ συρμοῦ τῶν σιδηροδρόμων. 'Ο φωστήρ ὅμως οὗτος ἔχει λίαν ἀνίσχυρον ἐντασιν, ἐλαχίστη δὲ τῆς ὁδοῦ καμπυλότης, χαράδρα ἢ πληθὺς δένδρων, κρύπτουσιν αὐτὸν εἰς πᾶσαν στιγμὴν. Δὲν θὰ ἦτο δὲ ἀδιάφορον, ἐὰν ἰσχυρὰ φωταγωγῆσις ἐκ τοῦ ὕψους τοῦ συρμοῦ ἀνήγγελλε μακρόθεν τὴν ἀφίειν αὐτοῦ. Εἰς ἐκπλήρωσιν λοιπὸν τῆς ἐργασίας ταύτης προῦρισται τὸ ἠλεκτρικὸν φῶς, ὅπερ παρέχει ἀπλῆ τισ ἠλεκτροδυναμικὴ μηχανὴ Gramme, κινουμένη ὑπὸ μικρᾶς ποσότητος ἀτμοῦ τῆς ἀτμομηχανῆς τοῦ σιδηροδρόμου. Πρὸς συγκέντρωσιν τῶν ἀκτίνων προστίθεται εἰς ἀνταυγαστήρ, προσρίπτων αὐτὰς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἐν εἶδει παραλλήλου δέσμης, οὕτω δὲ φωτίζων μετὰ μεγάλης ἐντάσεως τὴν διαβαινομένην ὁδόν.

Τὸ σύστημα τοῦτο, δι' οὗ τῷ 1873 ὁ Jablochkoff ἐφώτιζε τὴν ἀπὸ Μόσχας εἰς Κούρσκην ὁδὸν τοῦ σιδηροδρόμου, κατὰ τὰς ὁδοπορίας 'Αλεξάνδρου τοῦ Β', προετάθη εἰς πολλὰς εὐρωπαϊκὰς ἐταιρίας σιδηροδρόμων, ἀλλ' ἔτι δὲν ἔγεινε παραδεκτὸν διὰ τρόπον λίαν εὐνοϊκοῦ, τῶν μηχανικῶν ἀντισταμένων εἰς τὴν ἐγκαθίδρυσιν αὐτοῦ.

'Οπωσδήποτε καὶ ἂν ἔχη τὸ πρᾶγμα, ὁ διὰ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ φωτισμὸς τῶν σιδηροδρόμων δὲν ἐδοκιμάσθη σοβαρῶς ἐν Εὐρώπῃ, ἐν Γαλλίᾳ δὲ μόνον ἐπὶ τοῦ βορείου σιδηροδρόμου, τῷ 1879. 'Ἰδοὺ τὸ σύστημα αὐτοῦ, ὅπερ ἐτέθη ἐν ἐνεργείᾳ ὑπὸ τοῦ μηχανικοῦ Girouard.

'Επὶ τοῦ ἐφοδιαστηρίου (tendeu)¹ ὑπάρχει δυναμοηλεκτρικὴ τισ μηχανὴ Gramme, παράγουσα φῶς, λαμβάνουσα δὲ τὴν κίνησιν αὐτῆς ἀπὸ τοῦ ἄξονος τῆς ἀμάξης ταύτης. *Εμπροσθεν τῆς ἀτμαμάξης, ἐν συγκοινωνίᾳ μετὰ τῆς δυναμοηλεκτρικῆς μηχανῆς, κεῖται ἡ εἰς μακρὰν ἀπόστασιν τὸ φῶς τοῦτο βάλλουσα φωτιστικὴ συσκευή, συγκειμένη ἐκ τινος λύχνου Jablochkoff καὶ ἰσχυροῦ τινος παραβολικοῦ ἀνταυγαστήρος. *Επηργυρωμένη τισ ὑελίνη πλάξ ἢ μᾶλλον ἐπιλευκοχρυσωμένη, ἔχουσα κλίσιν 45 μοιρῶν, δέχεται τὴν φωτεινὴν δέσμη καὶ δύναται νὰ διευθυνθῇ κατὰ τὴν βούλησιν τοῦ μηχανικοῦ, διότι περιβάλλεται ὑπὸ τινος εὐκινήτου στεφάνης (cadre), ἣτις ἐπιτρέπει εἰς αὐτὸν νὰ κινή αὐτὴν πρὸς τὰ δεξιὰ ἢ πρὸς τ' ἀριστερά, μένουσα πάντοτε ἐπὶ τῆς αὐτῆς γωνίας. *Επειδὴ δὲ ἡ ἐπιλευκοχρυσωμένη αὕτη πλάξ εἶνε ἡμιδιαφανής, μέρος μόνον τῆς φωτεινῆς δέσμης διευθύνεται παραλλήλως τῇ ὁδῷ· τὸ λοιπὸν ρίπτεται καθέτως πρὸς τὰ ἄνω, σχηματίζον κωνικὴν δέσμη, ἣτις ἐπιτρέπει μακρόθεν νὰ φαίνεται ὁ συρμός, καὶ ἂν ἔτι εὐρίσκηται ἐν χαράδρᾳ, ἢ μεταξὺ δένδρων, γεφύρας καὶ λοιπῶν ἐμποδίων.

'Ο δυνάμενος τὰ μεγάλα δύναται καὶ τὰ μικρά. Τὸ

¹ 'Αποθήκη ὕδατος, ἀνθράκων καὶ λοιπῶν ἐφοδίων κειμένη ὀπισθεν τῆς ἀτμαμάξης.

κοινόν τοῦτο ῥητὸν ἐφαρμόζεται κάλλιστα εἰς τὸν ἠλεκτρικὸν φωτισμὸν τοῦ συρμοῦ τῶν σιδηροδρόμων. Ἄφου ἐνησχολήθησαν εἰς τὸν διὰ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ φωτισμὸν τῆς ὁδοῦ, ἐπειράθησαν διὰ τοῦ αὐτοῦ ἠλεκτρισμοῦ νὰ

συμπεπυκνωμένου ἀεριοφωτος· ἀλλ' ἡ διανομὴ τοῦ ἀεριοφωτος ἐν ταῖς διαφόροις ἀμάξαις ἐκ τῆς γενικῆς ἀποθήκης εἶνε δυσκολώτατον νὰ γείνη ἐπὶ συρμῶν, ἀφ' ὧν συχνάκις ἀφαιροῦσιν ἢ προσθέτουσιν ἀμάξας κατὰ τὴν ὁδοιπορίαν.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΓΕΡΒΙΝΟΣ

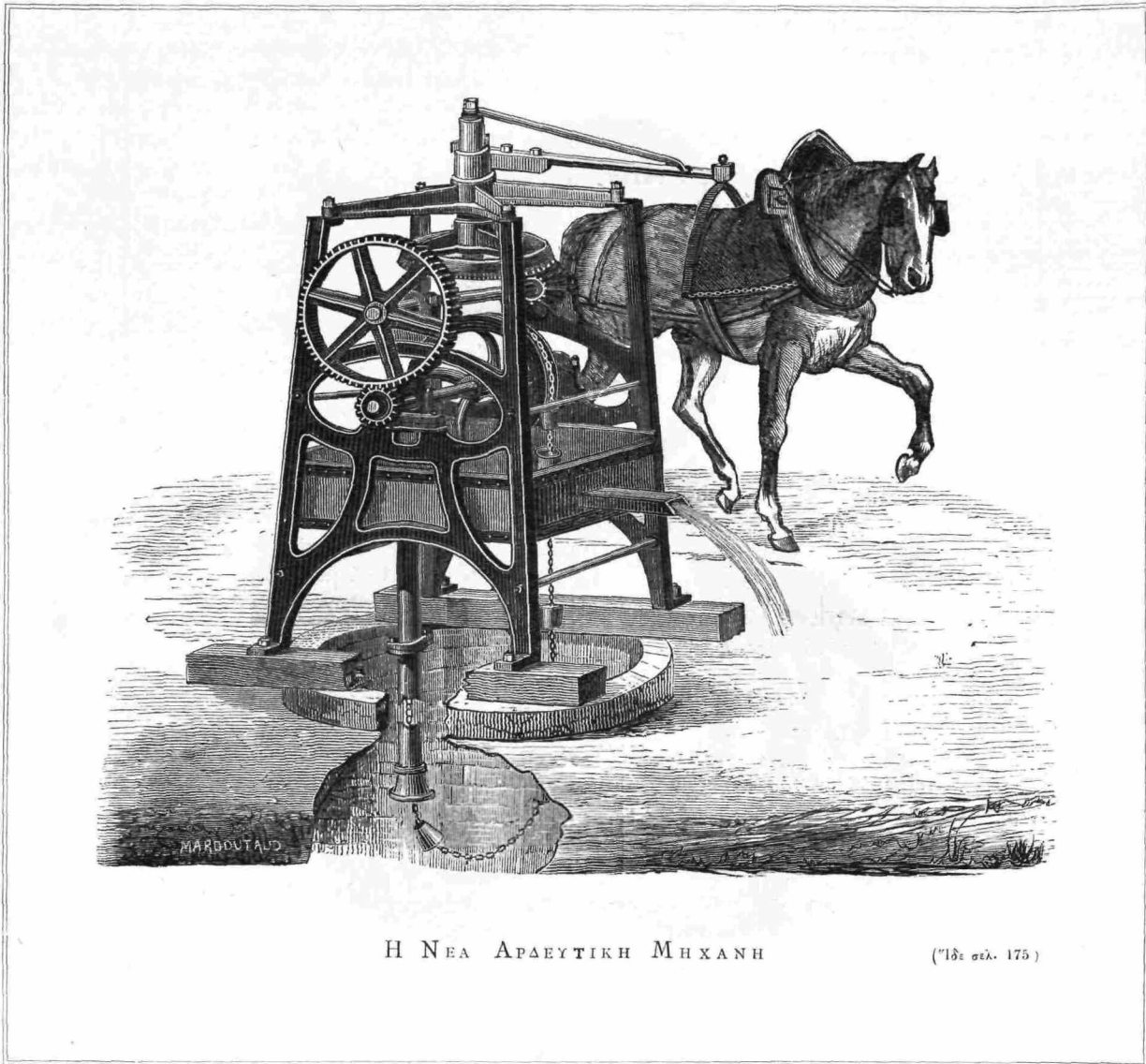
(Ἰδε σελ. 175)

φωτίωσι καὶ τὸ ἐσωτερικὸν τῶν ἀμαξῶν. Εἶνε γνωστὸν πόσον γλίσχρον εἶνε τὸ φῶς, ὅπερ φωτίζει αὐτὰς κατὰ τὴν νύκτα, ἢ τὴν διάβασιν ὑπογείου σύριγγος. Ἐντεῦθεν ἐταίριαί τινες ἐν Ἀγγλίᾳ, ἀντικατέστησαν τὸ δι' ἐλαίου λυχνίδιον διὰ μυζωτήρος τρεφομένου ὑπὸ δοχείου πλήρους

διὰ τοῦτο παρητήθη καὶ τὸ ἐν Ἀγγλίᾳ διὰ γενικῆς ἀποθήκης ἀεριοφωτος σύστημα. Ὁ W. Sug ὅμως ἔθηκεν ἐπὶ τῆς ὁροφῆς ἐκάστης ἀμάξης κιώτιον περιέχον φωταέριον λίαν ἰσχυρῶς συμπεπυκνωμένον, καὶ ἐπαρκοῦν εἰς τὴν ἐν μακραῖς νυξὶ διατροφήν τῆς λυχνίας.

Εἶνε φανερόν, ὅτι διάπυρός τις ἠλεκτρικὸς λύχνος τιθέμενος ἐν ἐκάστῳ χωρίσματι καὶ διατηρούμενος ὑπὸ τινος μηχανῆς Gramme, κειμένης ἐν τῷ ἐφοδιαστηρίῳ ἤθελεν ἀντικαταστήσει ἐπιωφελέστατα τὸ συμπεπυκνωμένον ἀερίοφως, ὅπερ περιέχεται ἐν τῷ κιβωτιδίῳ τῷ τιθεμένῳ ἐπὶ τῆς ὀροφῆς ἐκάστης ἀμάξης. Τὰ ρεύματαγωγὰ νήματα τοῦ ἠλεκτρισμοῦ, ἀπλῶς πρὸς ἀλλήλα συνδεόμενα διὰ τινος δι' ἀλύσεως προσκολλήσεως μετὰ τῆς σιδηρᾶς ἀγκυρίδος καὶ τῶν συνδετικῶν ἀλύσεων, αἵτινες ἐνοῦ-

Ἐν Γαλλίᾳ, ἐπὶ τοῦ ἀνατολικοῦ σιδηροδρόμου, ἐπειρήθησαν τῷ 1879 νὰ φωτίσωσι τὰ διαχωρίσματα διὰ 30 λυχνίων συστήματος Maxim τρεφομένων ὑπὸ τινος μηχανῆς Gramme, τιθεμένης ἐν τῇ πρώτῃ φορηγίδι καὶ διευθυνομένης ὑπὸ μηχανικῆς συνδέσεως μετὰ τοῦ ἄξονος αὐτῆς. Τὸ μόνον καὶ ἐνταῦθα κακὸν εἶνε, ὅτι, ὅταν ὁ συρμὸς σταματᾷ, ἡ μηχανὴ παύει τοῦ κινεῖσθαι καὶ ἐπομένως, παράδοξον ἀποτέλεσμα, τὸ φῶς πρέπει νὰ σβύνηται ἐν ταῖς ἀμάξαις εἰς πάντα σταθμὸν τοῦ συρμοῦ. ἔαν

Ἡ ΝΕΑ ΑΡΑΕΥΤΙΚΗ ΜΗΧΑΝΗ

(Ἰδὲ σελ. 175.)

σι πρὸς ἀλλήλας τὰς ἀμάξας, οὐδεμίαν ἤθελεν προξενήσει δυσχέρειαν ἐξ ἐκείνων, ἅς γεννῶσιν οἱ πρὸς ἀγωγὴν τοῦ ἀερίοφωτος χρησιμεύοντες μολύβδινοι σωληνες, ὅταν μεταφέρωσιν αὐτὸ ἐκ τῆς γενικῆς ἀποθήκης. Τὸ μόνον ἀσύμφορον, ὅπερ παρουσιάζει τὸ σύστημα τοῦτο εἶνε ἡ ἠλεκτρομηχανή, ὡς ἀποσπῶσα ἰκανὴν ποσότητα ἐκ τῆς δυνάμεως τοῦ ἀτμοῦ. Πρὸς ἀντικατάστασιν τῆς μηχανῆς ταύτης ἐδοκίμασαν ἐν Ἀγγλίᾳ τοὺς ἐπισωρευτὰς Faure, οἵτινες πολὺ ἀπλοποιοῦσι τὴν παραγωγὴν τοῦ φωτός, ἀφοῦ οὐδὲν ἤθελεν αἰτηθῆ παρατὸ κινήτηρος τοῦ συρμοῦ· τὸ σύστημα δὲ τοῦτο φαίνεται τὸ μᾶλλον εὐλόγον.

κατὰ τύχην ἢ ἀμαξοστοιχία ἐσταμάτα ἐν τῷ μέσῳ ὑπογείου σύριγγος μελαίνης, ὡπερ κλίβανος, πάραυτα τὸ φῶς ἤθελεν ἐκλείψει ἐν ἀπάσαις ταῖς ἀμάξαις· ἤθελεν ἀποποιηθῆ τὴν ὑπηρεσίαν αὐτοῦ ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμήν εἶνε χρήσιμον.

Ὅπως προλαμβάνουσι λοιπὸν τὰς παραδόξους ταύτας ἐκλείψεις τοῦ φωτός, ἐκτὸς τῆς μηχανῆς Gramme, ἣτις τρέφει τοὺς λύχνους Maxim, μεταχειρίζονται ἐν τῷ ἀνατολικῷ σιδηροδρόμῳ τῆς Γαλλίας καὶ τοὺς ἐπισωρευτὰς Faure, οἵτινες πληρούμενοι ἠλεκτρισμοῦ κατὰ τὴν κίνησιν τῆς ἀμαξοστοιχίας δι' αὐτῆς ταύτης τῆς κινήσεως

ἐμποδίζουσι τὰς κατὰ σταθμούς τοῦ συρμοῦ ἀποσβέσεις τῶν φωτιστικῶν λυχνιῶν.

Βλέπομεν ἐν τούτοις διὰ τῆς τελευταίας μερικότητος ταύτης, ὅτι ἡ ἐγκαθίδρυσις τοῦ ἠλεκτρικοῦ φωτισμοῦ ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τῶν ἀμαξῶν δὲν εἶνε ἐν τῇ ἐφαρμογῇ τόσον ἀπλή, ὅσον ἤθελέ τις ὑποθέσει κατ' ἀρχάς, καὶ ὅτι τὸ δι' ἐλαίου λυχνίδιον, ὅπερ φωτίζει τὰς ἀμάξας ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐπιστημονικῆς ἀξιώσεως, δὲν εὐρίσκεται ἔτι εἰς τὴν στιγμὴν τοῦ νὰ παυθῆ ἀπὸ τῆς σεμνῆς αὐτοῦ ὑπηρεσίας.

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ).

I. X. ΒΛΑΣΕΗΣ.

ἩΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ

ΑΙ ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ ΤΩΝ ΙΑΠΩΝΩΝ

Ἐκαστον ἔθνος ἔχει καὶ τὰς προλήψεις του, αἵτινες δύνανται νὰ ὀνομασθῶσι δοξασαί οὐδεμίαν ἔχουσαι πραγματικὴν βᾶσιν καὶ αἵτινες περιορίζονται εἰς στενότερον κύκλον ἐπιρροῆς, ἢ αἱ θρησκευτικαὶ δεισιδαιμονίαι.

Ἐν Ἰαπωνίᾳ ὡς καὶ ἐν πολλαῖς ἄλλαις πόλεσιν αἱ προλήψεις ἐπενεργοῦσιν ἰσχυρότατα εἰς πάσας τὰς κατωτέρας τάξεις τῆς κοινωνίας.

Αἱ ἐξῆς ἐρανοθεῖσαι ἐκ τοῦ ἀξιολόγου περὶ Ἰαπωνίας συγγράματος τοῦ τέως καθηγητοῦ τοῦ ἐκεῖ αὐτοκρατορικοῦ Πανεπιστημίου κ. Griffiths εἶναι ὀλίγαι ἐκ τῶν γενικωτέρων προλήψεων τῆς Ἰαπωνίας.

«Οἱ Ἰάπωνες οὐδέποτε σαρόνουσι τὴν οἰκίαν ἀμέσως ἀφ' οὗ ἀναχωρήσῃ τις ἐξ αὐτῆς, φρονούντες, ὅτι τοῦτο εἶναι ἰσοδύναμον μὲ τὸ ἐκβάλλειν ἐκ τῆς οἰκίας τὴν εὐημερίαν της.

Εἰς τὴν τελετὴν τοῦ γάμου οὔτε ὁ νυμφίος οὔτε ἡ νύμφη φέρει ἔνδυμα πορφυροῦ χρώματος, ἐκ φόβου μήπως ὁ σύνδεσμος τοῦ γάμου θραυσθῆ ταχέως, ὡς καὶ τὸ πορφυροῦν χρῶμα ἀφανίζεται εὐκολώτερον πάντων.

Ἐὰν τὸ ποτήριον τὸ ἐμπεριέχον φάρμακον δι' ἀσθενῆ τινα θραυσθῆ ἢ ἄλλως πως κατὰ τύχην τὸ ἰατρικὸν χυθῆ, τοῦτο θεωρεῖται ὡς βέβαιον τεκμήριον, ὅτι ὁ ἀσθενὴς θέλει ἀναλάβῃ.

Οὐδέποτε πρέπει νὰ κόπη τις τοὺς ὀνυχᾶς του πρὶν ἀναχωρήσῃ εἰς ταξίδιον, μήπως ἀτιμία τις ἐπιπέσῃ εἰς αὐτὸν εἰς τὸ τέρμα τῆς ὁδοπορίας του. Οὔτε πρέπει νὰ κόπη τις τοὺς ὀνυχᾶς του τὸ ἑσπέρας πρὶν κοιμηθῆ, μήπως ἀντ' αὐτῶν φυτρώσωσιν ὀνυχες γαλῆς. Προσέτι ἐὰν, ἐνῶ κόπη τις τοὺς ὀνυχᾶς του, πετάξῃ εἰς τὸ ἄκρον τεμάχιόν τι ἐξ αὐτῶν, τοῦτο σημαίνει ὅτι θέλει ἀποθάνῃ ταχέως.

Ὅταν τις ἐπισκεπτόμενός σε κᾶθηται πλειοτέραν ὥραν παρ' ὅ,τι σοὶ εἶνε εὐχάριστον, τότε ἐν τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας μεταβαίνει εἰς τὸ μαγειρεῖον, ἀναστρέφει τὸ σάρωμα καὶ σκεπάζει αὐτὸ μὲ πανίον τι, καὶ μετὰ τοῦτο φυσᾷ αὐτὸ μὲ φυστήριον. Ὁ ἀδιάκριτος ἕνος τότε θέλει ἀναχωρήσει.

Πατὴρ Ἰάπων οὐδέποτε ἐπιτρέπει εἰς τὸ παιδίον του νὰ θεωρῇ ἑαυτὸ εἰς κάτοπτρον φοβούμενος μήπως τὸ παιδίον ὅταν ἠλικιωθῆ καὶ νυμφευθῆ κάμῃ διδύμα τέκνα!

Ὅταν ὑπάρχῃ ἐπιδημία εὐλογίας οἱ γονεῖς γράφουσι γνωστοποίησιν λέγουσαν, ὅτι τὰ τέκνα των εἶνε ἀπόντα ταύτην δὲ τοιχοκολλῶσιν ἔξω τῆς οἰκίας· τοῦτο θεωρεῖται μέσον προφυλακτικὸν ἀσφαλέςτατον.

Οἱ Ἰάπωνες θάπτουσι τοὺς νεκρούς των μὲ τὴν κεφαλὴν ἐστραμμένην πρὸς βορρᾶν, τοὺς δὲ πόδας πρὸς νότον· τούτου ἕνεκα οὐδεὶς Ἰάπων κοιμᾶται εἰς τοιαύτην θέσιν ἂν καὶ αὐτὴ εἶνε ἡ ὑγιεινότης.

Ὅταν ἐκβάλλῃ τις ὀδόντα, βίπτει μὲν αὐτὸν ἐπὶ τῆς στέγης τῆς οἰκίας, ἐὰν εἶνε ἐκ τῆς κάτω σιαγόνας· θάπτει δὲ ὑπὸ τὰ

θεμέλια, ἐὰν εἶνε ἐκ τῆς ἄνω ὅπως φυτρώσῃ νέος ὁδὸς εἰς τὴν θέσιν του.

Ἐὰν γυνὴ πατήσῃ ἐπὶ τοῦ φλοιοῦ φύου, θέλει χάσει τὰς φρένας της: ἐὰν δὲ ἐπὶ ἑυραφίου, τοῦτο θέλει ἀμβλυθῆ.

Ἐὰν ἀναφλεχθῆ ἡ κόμη ἀνδρός, οὗτος θέλει χάσει τὰς φρένας του.

Κοράσιον ὅπερ δαγκάνει τοὺς ὀνυχᾶς του, θέλει γενεᾶ τέκνα μὲ δυσκολίαν, ὅταν ὑπανδρευθῆ.

Ἐὰν παιδίον ἀκουμβήσῃ ὄπλον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του, δὲν θέλει αὐξήσῃ πλέον κατὰ τὸ ἀνάστημα.

Δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τὰ παιδία νὰ μετρώσῃ τὸ ὕψος των, οὐδὲ νὰ φέρωσι φορτία ἐπὶ τῆς κεφαλῆς των, διότι τοῦτο ἤθελεν ἐμποδίσῃ τὴν αὐξησίν των. Σημειωτέον δέ, ὅτι σπανίως βλέπει τις εἰς τὴν Ἰαπωνίαν ἄνδρας ἢ γυναῖκας φέροντας φορτία ἐπὶ τῆς κεφαλῆς των καθὼς ὑπάρχει συνήθεια εἰς τὴν Εὐρώπην.

Τὰ κοράσια καὶ τὰ παιδία ἄτινα τρώγουσι τὸ κεκαυμένον ὀρύζιον τὸ ὅποιον μένει εἰς τὸν πυθμένα τοῦ λέβητος, θέλουσι λάβει εἰς γάμον συζύγου, ὃν τὸ πρόσωπον εἶναι σηματοῦμένον ὑπὸ τῆς εὐλογίας.

Ὅστις πίνει ὕδωρ ἢ τέϊον ἐξ ἀγγείου στενολαιμοῦ ἀντὶ ἐκ ποτηρίου, θέλει ἀποκτήσῃ τέκνα ἔχοντα στόμα ὡς τὸ ρύγχος τοῦ χοίρου.

Ἐὰν δὲ τις, πορευόμενος ἵνα ψαρεύσῃ, συναντήσῃ καθ' ὁδὸν ἱερέα, δὲν θὰ πιάσῃ τίποτε.

ΜΕ ΛΕΓΟΥΝ ΝΑ ΜΗ ΨΑΛΛΩ

Μὲ λέγουν νὰ μὴ ψάλλω· φαντασθῆτε!
νὰ καταπνίξω πάντα μου παλμόν,
νὰ εἶπω πρὸς τοὺς στόνους μου «πνιγεῖτε»
νὰ κλαίω μὲ γελῶντα ὀφθαλμόν.
Θεέ μου, τόσα δῶρα λοιπὸν μάτην
διέχυσεν ὁ ἄπειρός σου νοῦς,
τὴν καλλονὴν παντοῦ τὴν ὑπερτάτην
ὑπὸ τοὺς σαπφεινούς οὐρανοὺς.
Τὸν ἔρωτα, τὸ βόδον, τὴν ἐλπίδα,
τῆς ἀηδόνος τὸ ἄσμα τὸ βεμβόν,
παντοῦ τοῦ πνεύματός σου τὴν σφραγίδα,
ἵνα σιγᾷ τὸ στήθος μου βωδόν;

Σῦρος, 1875

I. Γ. ΦΡΑΓΚΙΑΣ

ΙΟΥΛΙΟΣ ΓΡΕΒΥ

Ὁ νῦν πρόεδρος τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας ἐξελέχθη τοιοῦτος τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1879 μετὰ τὴν παραίτησιν τοῦ Μακμαῶν. Ὁ Γρεβὺ ἐγεννήθη τὸ 1813, ἐσπούδασε τὰ νομικὰ καὶ ὡς συνήγορος μετεχειρίσθη τὴν εὐγλωττίαν αὐτοῦ πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν ῥιζοσπαστῶν. Τῷ 1848 διωρίσθη εἰσαγγελεὺς τοῦ νομοῦ του καὶ ἔπειτα ἐξελέχθη μέλος τῆς Συντακτικῆς Συνελεύσεως, ἐν ἣ ἔθαυμάσθη διὰ τὴν ὑπεράσπισιν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς προεδρίας. Μετὰ τὸ πραξικόπημα περιωρίσθη εἰς τὴν ἐξάσκησιν τοῦ ἐπαγγέλματός του καὶ μόνον κατὰ τὸ 1868 ἐπανῆλθεν εἰς τὸ πολιτικὸν στάδιον.

ΗΛΙΑΣ ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ

Δὲν εἶνε τοῦ παρόντος νὰ βιογραφῶμεν ἐν ἐκτάσει τὸν ἀείμνηστον Ἡλίαν Τανταλίδην († 1876), ἀλλὰ τε καὶ οὐκ ὀλίγα ἐγράψασιν περὶ τοῦ ἀτυχοῦς ποιητοῦ τῆς Κεράτσα, τῶν Ἰδιωτικῶν Στιχοῦργημάτων, τῆς Πασχαλιᾶς καὶ πλῆθους χαριεστάτων Παιδικῶν Ἀσμάτων, ὑπὸ πολλῶν καὶ μάλιστα ὑπὸ τοῦ φίλου αὐτοῦ κ. Ἰ. Ἰσιδωρίδου Συκλίτη ἐν τῷ ἀ' τόμῳ τοῦ Παρνασσοῦ. Τίς ἀγνοεῖ ὅτι ἡ τυφλὴ ἀλλὰ περι-

παθῆς ἀηδών, κατὰ τὸν κ. Θ. Ἀφεντούλην, ἐδίδασκειν ἀπὸ μνήμης τοὺς Ἑλληνας ποιητὰς ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ τῆς Χάλκης ἕνθα μέχρι τέλους τῆς ζωῆς αὐτοῦ διετέλει ὢν ἐκ τῶν ἐγκριτοτέρων αὐτῆς καθηγητῶν.

ὦ πραγμάτων ἄλλοιως ἄλλοίων!
ὦ τοῦ χρόνου σιδήρεον κράτος!
ποῖος πρῶν σ' ἀπῆντων καὶ ποῖον
μ' ἀπαντᾷ καὶ μ' ἀφίνεις ἐσχάτως!

ΤΟ ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟ

(Ἐκ τῶν τοῦ Ἡλία Τανταλίδου)

Μὲ καράβια στὰ ταξείδια
Τὸ ναυτοπούλο γυρνᾷ
Μὲ τῆς θάλασσας τὰ φεῖδια
Τὰ μικράτα του περνᾷ.

Ὁ βορειὰς δὲν τὸ τρομάζει
Οὐτ' ἢ ἀπιστη νοτιά,
Οὐτε χιόνι οὔτε χαλάζι
Οὐτε κύματα πλατιά.

Στῆ δουλειὰ πουρνὸ καὶ βράδυ
Μὲ τὸ στρόπο στὸ πλευρὸ
Ξηρὸ τρώγει παξιμάδι
Πίν' ἀκάθαρτο νερό.

Πεταχτὸ σὰν τὸ ξεφτέρι
Ἀναβαίνει στὰ πανιά
Καὶ μὲ ρόζους εἰς τὸ χέρι
Λύνει δένει τὰ σχοινιά.

Στοῦ κινδύνου τὴν τρομάρα
Τὸ φυλάγει μοναχῇ
Τῆς μανούλας του ἢ λαχτάρα
Τῆς μανούλας του ἢ εὐχή.

Ποῦ ἐλπίζει παλληκᾶρι
Νὰ τὸν διῆ καμιὰ φορά,
Νὰ τὸν ποῦν μικρὸ Κανάρη
Μέσ' στ' ἀθάνατα Ψαρρά.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΓΕΡΒΙΝΟΣ

Ὁ Γεώργιος Γοδοφρείδος Γερβίνος ἐγεννήθη ἐν Δαρμστάτῃ κατὰ Μάιον τοῦ 1805 καὶ ἀπέθανε κατ' Ἰούνιον τοῦ 1871. Ἐνῶ δὲ ἦτο κατ' ἀρχὰς προωρισμένος νὰ ἀκολουθήσῃ στάδιον ἐμπορικόν, αἴφνης ἠσθάνθη ἀκατανίκητον κλίσειν εἰς τὰ γράμματα καὶ μετὰ πολλοὺς ἀγῶνας κατῴρθωσε νὰ περατώσῃ τὰς Πανεπιστημιακὰς σπουδὰς του μεθ' ὅ, ὀλίγον κατ' ὀλίγον προβαίνων, ἀνεδείχθη ἐκ τῶν πρώτων ἱστορικῶν τῆς Εὐρώπης, συγγράψας πληθὺς συγγραμμάτων ποικίλης υποθέσεως καὶ ὕλης. Τῷ 1834 ὠνομάσθη ἐπίτιμος καθηγητῆς ἐν Ἀϊδελβέργῃ, ἕνθα τὰ μαθήματα αὐτοῦ διήγειραν ἀληθῆ ἐνθουσιασμόν. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἐδημοσιεύθησαν τὰ ἔργα τὰ ἀπαθανάτισαν τὸν Γερβίνον, ἐν οἷς καταριθμεῖται ἡ Ἱστορία τῆς ποιητικῆς φιλολογίας τῶν Γερμανῶν, Ἀρχαὶ τῆς Ἱστορίας, Ἱστορικὰ πονημάτια κλ.

Τὸ ἐκ τῶν ἔργων τοῦ Γερβίνου τὸ μᾶλλον ἀφορῶν εἰς ἡμᾶς τοὺς Ἑλληνας, εἶνε ἢ Ἐπανάστασις καὶ ἀναγέννησις τῆς Ἑλλάδος, μεταφρασθὲν εἰς τὴν γαλλικὴν ὑπὸ τῶν M. F. Missen καὶ Λεωνίδα Σγούτα *Insurrection et régénération de la Grèce* 2 τόμοι εἰς 8^{ον} 1863, καὶ εἰς τὴν ἑλληνικὴν ὑπὸ τοῦ κ. Ἰωάννου Η. Περβάνογλου, ἐν Ἀθήναις.

Τελευταῖον ἔργον τοῦ Γερβίνου εἶνε ἢ Ἱστορία τοῦ 10^{ου} αἰῶνος ἀπὸ τῶν ἐν Βιέννῃ συνθηκῶν εἰς τόμους 16.

Ἡ ΝΕΑ ΑΡΔΕΥΤΙΚΗ ΜΗΧΑΝΗ

Ἡ νέα αὕτη μηχανὴ χρήσιμος εἰς τοὺς μικροὺς κηπουροὺς καὶ τοὺς μεγάλους κτηματίας εἶνε χειροκίνητος, ἱπποκίνητος καὶ ἀτμοκίνητος, ἀναδίδουσα μεγάλην ποσότητα ὕδατος ἐκ βάθους μεγίστου καὶ δι' ἐλαχίστης δυνάμεως: ὁ μηχανισμὸς δὲ αὐτῆς εἶνε ἀπλούστατος εἰς οὐδεμίαν ὑποκειμενὸς ζημίαν. Μία ἄλυσσος γαλβανισμένη φέρουσα κωνικὰ πώματα ἐξ ἐλαστικοῦ (caoutchouc) κινῆται ἐντὸς σωλῆνος ἐκ χαλκοῦ λείου ἔσωθεν. Τροχαλαία ὀδοντωτῆς χρησιμεύει εἰς τὴν κίνησιν τῆς ἀτέρμονος ἀλύσσου, ἢ δὲ κίνησις διδεται εἰς τὴν τροχαλαίαν διὰ τῶν συνήθων μέσων (ὀδοντωτῶν τροχῶν κ.λ.). Τὰ ἐλαστικὰ πώματα ἀλλάσσονται εὐκολώτατα ἀνευ τῆς βοήθειας μηχανικοῦ, οὕτω δὲ ἡ μόνη ἀναγκαία ἐπισκευὴ δύναται νὰ γίνῃ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἰδιοκτῆτου.

Τὰς ἀρδευτικὰς λοιπὸν μηχανὰς ὧν ἡ στερεότης καὶ ἡ καλὴ κατασκευὴ ἐδοκιμάσθησαν ἤδη διότι τῇ ἀόκνῃ προσπάθειᾳ τοῦ γεωργικοῦ μηχανικοῦ κ. Β. Π. Καλογεροπούλου μεγίστην διάδοσιν ἔλαβον καὶ ἐνταῦθα, συνιστῶμεν τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις συγχαίροντες ἅμα τὸν μάλα μοχθήσαντα πρὸς διάδοσιν αὐτῶν κ. Β. Π. Καλογερόπουλον.

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΠΕΡΣΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ ΣΑΑΔΗ

Σῦρος δερβίσης πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἐμόναζεν ἐν δάσει τρεφόμενος μὲ φύλλα δένδρων καὶ προσευχόμενος σχεδὸν καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν. Ὁ βασιλεὺς τῆς ἐπικρατείας ἐκείνης τὸν ἐπεσκέφθη καὶ μετὰ τῶν ἄλλων ὀμιλιῶν τῷ εἶπεν: «Ἐὰν συγκατατίθεσαι θὰ ἐτοιμάσωμεν ἐντὸς τῆς πόλεως οἴκημα διὰ σὲ ὅπου θὰ δύνασαι ἐλευθέρως νὰ καταγίνῃσαι εἰς τὰ εὐσεβῆ σου ἔργα καὶ οἱ ἄλλοι ἐπισκεπτόμενοί σε θὰ ἐπωφελῶνται τῶν συμβουλῶν σου προσπαθοῦντες νὰ μιμηθῶσι τὰς ἀρετὰς σου καὶ τὴν εὐσεβειάν σου». Οἱ λόγοι οὗτοι δὲν ἤρσαν τῷ μοναχῷ κατ' ἀρχὰς, ἀλλ' οἱ αὐλικοὶ τῷ εἶπον: «Διὰ σεβασμὸν πρὸς τὰς θελήσεις τοῦ Βασιλέως πρέπει νὰ ἔλθῃς ὀλίγας ἡμέρας εἰς τὴν πόλιν ἵνα γνωρίσῃς τὰ ἦθη αὐτῆς καὶ ἐκ τοῦ πλησίον. Ἐπειτα δὲ ἐὰν ἡ ἀρετὴ σου δὲν δύναται νὰ ὑποφέρῃ τὴν μετὰ τῆς διαφθορᾶς καὶ τῆς κακίας τῶν κατοίκων τῆς πόλεως συναναστροφὴν, εἶσαι ἐλεύθερος καὶ πάλιν νὰ ἐπανέλθῃς ἐδῶ.» Λέγουσιν ὅτι ὁ δερβίσης πεισθεὶς εἰσῆλθεν εἰς τὴν πόλιν καὶ ὅτι ἠτοίμασαν δι' αὐτὸν τὸν κήπον τῶν ἀνακτόρων τοῦ Βασιλέως ὅστις κατέθελγε τὴν καρδίαν καὶ εὐφραίνε τὴν ψυχὴν.

Τὰ ἐρυθρὰ τοῦ ρόδα ὠμοίαζον μὲ τὰς παρειὰς τῶν ὠραίων καὶ οἱ ὑάκινθοί του μὲ τοὺς ξανθοὺς βοστρύχους τῆς κόμης τῆς φίλης μου. Καὶ ἀπὸ τὸν φόβον τῶν τελευταίων τοῦ χειμῶνος ἡμερῶν ἐφαίνοντο ὡς παιδία μὴ θηλάσαντα ἔτι τὸ γάλα τῆς τροφοῦ των.

Ἐπὶ τῶν κλάδων τῶν ροιῶν ἐκρέμοντο οἱ καρποὶ ὡς πῦρ ἡρτημένον ἀπὸ τῶν πρασίνων δένδρων.

Ὁ βασιλεὺς ἔστειλεν εἰς τὸν δερβίσην μίαν ὠραίαν παρθένον ἢ ὁποῖα ἐφαίνετο ὅτι πρὸ ὀλίγου εἶχε πλασθῆ ἀπὸ τοὺς ὑακίνθους καὶ τὰ ρόδα τῶν κήπων ἐκείνων.

Τελεία καλλονὴ δυναμένη καὶ δερβίσην νὰ προσελκύσῃ, μορφὴ ἀγγέλου λαμπροτέρα καὶ ταῶ. Εἶχε τοιαύτην ὠραιότητα ὥστε ἀφοῦ τὴν ἔβλεπέ τις ἦτον ἀδύνατον ν' ἀποφύγῃ τὸν πειρασμὸν τοῦ νὰ τὴν ἀγαπήσῃ, ἔστω καὶ ἂν εἶχεν ὅλας τὰς ἀρετὰς τοῦ εὐσεβοῦς δερβίσου.

Ὁ ὀφθαλμὸς δὲν ἐκορηννυτό ποτε ἐκ τῆς θεᾶς τῆς, ὅπως

καὶ ἡ εἶψα τοῦ ὑδρωπικοῦ δὲν σθέννυται ποτε ἀπὸ τὰ ὕδατα τοῦ Εὐφράτου.

Ὁ δερβίσης ἤρχισε νὰ τρώγῃ ἡδέα τὴν γεῦσιν φαγητὰ ν' ἀνευρίσκη εὐχαρίστησιν εἰς τοὺς καρποὺς καὶ τὰ μύρα καὶ νὰ βλέπῃ μὲ ἔρων ὄμμα τὴν νεαρὰν ἀκόλουθον. Οἱ σοφοὶ εἶπον «Οἱ βόστρυχοι τῆς ξανθῆς κόμης μιᾶς ὠραίας εἶνε ἄλυσος διὰ τὸν πόδα τῆς ἀρετῆς καὶ δίκτυον διὰ τὸ ἐλαφρὸν καὶ εὐθυμον πτηνόν.

Ἐθυσίασα τὴν καρδίαν μου καὶ τὴν θρησκείαν μου, ὡς καὶ τὴν ἀρετὴν μου εἰς τὸν ἔρωτά σου. Πράγματι ἐγὼ σήμερον εἶμαι τὸ ἐλαφρὸν πτηνόν καὶ σὺ τὸ δίκτυον. Ἐν ὀλίγαις λέξεσιν ἡ εὐτυχία τῶν ἀθῶων ἡμερῶν τοῦ εὐτυχοῦς δερβίσου παρήλθε, διότι ἐλέχθη. «Ὅλοι οἱ σοφοὶ τῶν νόμων διερμηνεῖς, οἱ φιλόσοφοι, οἱ εὐφάνταστοι ποιηταί, καὶ οἱ ἔχοντες μεταλλικὴν τὴν φωνὴν ῥήτορες, ὅταν καταβιβάξωσιν ἑαυτοῦς, ἐν' ἀπολαύσει τῶν ἀγαθῶν τοῦ κόσμου τούτου ὁμοιάζουσι τὴν μυῖαν τῆς ὁποίας οἱ πόδες κολλῶσιν εἰς τὸ μέλι.»

Μίαν ἡμέραν ὁ βασιλεὺς ἠθέλησε νὰ ἴδῃ τὸν μοναχὸν τὸν εὔρε παρηλλαγμένον ἀπὸ ὄχρου κατεσκληρότος εἶχε γίνε λευκὸς ῥοδοκόκκινος καὶ παχύς, ἀνεπαύετο δ' ἐπὶ χνοιδῶν ταπήτων καὶ μεταξίνων προσκεφαλαίων· μὲ φυσιογνωμίαν νηρηίδος ἀκόλουθος Ἰστατο, ὀρθία ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀερίζουσα αὐτὸν διὰ ῥιπιδίου ἐκ πτερῶν ταῶ. Ὁ μονάρχης ἐχάρη διὰ τὴν εὐτυχίαν τοῦ μοναχοῦ καὶ ἀφοῦ ὠμίλησαν περὶ διαφόρων πραγμάτων τοῦ εἶπεν: «Ἀγαπῶ δύο τάξεις ἀνθρώπων τοὺς σοφοὺς καὶ τοὺς μοναχοὺς». Φιλόσοφος Βεζίρης ἦτο παρὼν κατὰ τὴν συνομιλίαν ταύτην καὶ εἶπε πρὸς τὸν βασιλέα: «ὦ Βασιλεῦ, ἀγάπα καὶ τὰς δύο ταύτας τάξεις διότι ἀληθῶς εἶνε ἀξιαγάπητοι· χρυσὸν μόνον τοῖς σοφοῖς δίδε ἵνα δύνανται ν' ἀναγινώσκωσι περισσότερον, τοῖς δὲ μοναχοῖς μὴ δίδε τίποτε ἵνα διαμείνωσι πάντοτε ἐνάρετοι.

Ὁ μονάρχης δὲν χρειάζεται οὔτε δραχμὴν, οὔτε δηνάριον. Ὅταν ὁ μονάρχης δερβίσης δέχηται χρήματα προσπάθει νὰ εὔρῃς ἄλλον διότι δὲν δύνασαι νὰ ἔχῃς πεποίθησιν εἰς τὴν ἀρετὴν τοῦ πρώτου.

Ἐκεῖνος ὅστις γνωρίζει τὸν θεὸν καὶ εἶνε ἐνάρετος, ἐκεῖνος εἶνε μονάρχης, χωρὶς νὰ λαμβάνῃ, διὰ τοῦτο χρήματα δι' εὐσεβῆ ἰδρύματα καὶ ἐλεημοσύνας.

Ὁ δάκτυλος καὶ ὁ λόγος τοῦ ὠτίου μιᾶς ὠραίας θέλγουσι τὸν ἀνθρώπον καὶ ἂν δὲν εἶχε στολισμένον μὲ χρυσᾶ ἐνώτια καὶ σμαράγδινα δακτυλίδια. Εἰπέ. ἄς μὴ δοθῶσιν οὔτε ψιμμύθιον οὔτε σμαράγδινα δακτυλίδια, οὔτε χρυσᾶ ἐνώτια εἰς τὴν πριγκίπισσαν ἥτις εἶνε πεπρωτισμένη μὲ θελκτικὸν πρόσωπον καὶ χάριν, δὲν ἔχῃ ἀνάγκην αὐτῶν. Εἰπέ, ἄς μὴ δοθῶσι χρήματα δι' ἐλεημοσύνας καὶ συνδρομὰς τῶν μοναστηρίων τοῦ ἐναρέτου, καὶ μὲ ὀρθὴν κρίσιν, πεπρωτισμένου δερβίσου. Ἐνόσω ἔχω χρήματα καὶ ἐλλείπει ἀπὸ τῆς καρδίας μου ἡ ἀρετὴ μὴ μὲ ὀνομάζῃς μοναχόν.

Μετὰφρασις Δ. Γ. ΚΑΚΛΑΜΑΝΟΥ

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Ἀλέξανδρος ὁ Μέγας ἀφικετό ποτε εἰς τινὰ ἀπομακροῦσμένον καὶ πλούσιον τόπον τῆς Ἀφρικῆς· οἱ κάτοικοι ἐξῆλθον εἰς προὔπαντησιν αὐτοῦ καὶ προσήνεγκον αὐτῷ κἀνίστρα πλήρη χρυσῶν μίλων καὶ καρπῶν. — Τρώγουσι τοὺς καρποὺς τούτους παρ' ὑμῖν; εἶπεν ὁ Ἀλέξανδρος· δὲν ἦλθον ὅπως ἴδω τὰ πλοῦτη ὑμῶν ἀλλ' ἵνα μάθω τὰ ὑμέτερα ἦθη. — Τότε ὠδήγησαν αὐτὸν εἰς τὴν ἀγορὰν, ἔνθα ἐδίκαζεν ὁ βασιλεὺς.

Ἀκριβῶς τότε προσῆλθε πολίτης τις καὶ εἶπεν: Ἠγόρασα, ὦ βασιλεῦ, παρὰ τοῦ ἀνθρώπου τούτου γήπεδόν τι, καὶ σκάπτων τὸ ἔδαφος εὔρον θησαυρόν· οὗτος δὲν μοι ἀνήκει· διότι ἠγόρασα μόνον τὸ γήπεδον, οὐχὶ δὲ καὶ τὸν ἐν αὐτῷ κεκρυμμένον θησαυρόν, καὶ ὅμως δὲν θέλει νὰ ἀναλάβῃ αὐτὸν ὅπισω ὁ πωλητής. — Καὶ ὁ ἀντίδικος αὐτοῦ ἀπήντησεν: Εἶμαι ὅσον καὶ ὁ συμπολίτης μου εὐσυνειδήτος. Ἐπώλησα αὐτῷ ὀλόκληρον τὸν ἀγρόν, ἄρα καὶ τὸν θησαυρόν.

Ὁ βασιλεὺς ἐπανελάβε τοὺς λόγους αὐτῶν ὅπως ἴδωσιν ἂν ὀρθῶς ἐνόησεν αὐτοῦς. Τότε εἶπεν· «Ἐχεις υἱόν, φίλε; — Μάλιστα. — Καὶ σὺ θυγατέρα; — Μάλιστα. — Τὰ τέκνα ὑμῶν ἀγαπῶνται; — ὦ! πολὺ! — Λοιπὸν! νυμφεύσατε τὰ ὑμέτερα τέκνα καὶ δότε αὐτοῖς τὸν εὐρεθέντα θησαυρόν ὡς προῖκα! Αὕτη εἶναι ἡ ἀπόφασίς μου!

Ὁ Ἀλέξανδρος ἐξεπλάγη ἀκούσας ταύτην τὴν κρίσιν. Δὲν ἐδίκασα ὀρθῶς, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, ὥστε τόσον ἐκπλήττεσαι; ὦ! ὄχι, ἀπήντησεν ὁ Ἀλέξανδρος, ἀλλ' ἐν τῇ ἡμετέρᾳ χώρα θὰ ἐδίκαζον ἄλλως. — Καὶ τίνι τρόπῳ; — Τὴν ἀλήθειαν νὰ ὁμολογήσω, ἀπήντησεν ὁ Ἀλέξανδρος, θὰ ἐλαμβάνομεν κατοχὴν τοῦ θησαυροῦ διὰ τὸν βασιλέα.

Τότε ἐθαύμασεν ὁ βασιλεὺς καὶ εἶπε: Καὶ φωτίζει λοιπὸν καὶ παρ' ὑμῖν ὁ ἥλιος; καὶ βρέχει ὁ οὐρανὸς καὶ ἐφ' ὑμῶν; — Ὁ Ἀλέξανδρος ἀπεκρίνατο: Ναί. — Τότε βεβαίως γίνεται τοῦτο ἕνεκα τῶν ἀθῶων ζῶων, ἅτινα ζῶσιν ἐν τῇ χώρᾳ ὑμῶν· ἐπειδὴ τοιοῦτοι ἀνθρώποι εἶναι ἀνάξιοι καὶ τοῦ ἡλίου καὶ τῆς βροχῆς.

Ἐρρίκος ὁ Δ'. βασιλεὺς τῆς Γαλλίας συνεσκευάζετο εἰς πόλεμον, ἀλλ' οὐδεὶς ἐγίνωσκε κατὰ τίνας. Εἰς τῶν περιέργων αὐλικῶν αὐτοῦ ἠρώτησεν αὐτὸν μετὰ μόνος σὺν αὐτῷ κατὰ τίνας προὔτιθετο νὰ κινήσῃ τὸν πόλεμον.

— Δύνασαι νὰ σιωπᾷς; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς.

— ὦ, μάλιστα, Μεγαλειότητε!

— Καὶ ἐγὼ ἐπίσης, εἶπεν ὁ βασιλεὺς καὶ κατέλειπεν αὐτὸν χαίνοντα.

Ἡ Κίσσα καὶ ἡ Περιστερὰ ἐπέστρεψαν ἀπὸ τινὰ πρὸς τὸν Ταῶ ἐπίσκεψιν.

— Λοιπὸν, πῶς σοι ἐφάνη σήμερον ὁ Ταῶς; ἠρώτησεν ἡ Κίσσα. Δὲν σοι ἦτο, καὶ πολὺ μάλιστα, δυσάρεστος; Καὶ πόσον εἶναι ἀλαζῶν! ἠθέλα μόνον νὰ γνωρίζω διὰ τί ἔχει τόσην μεγάλην ιδεάν περὶ ἑαυτοῦ· ὄχι βέβαια διὰ τοὺς πόδας τοῦ! Δὲν παρετήρησες πόσον εἶναι οὗτοι δύσμορφοι; Ἀλλ' ἡ φωνὴ του! Τίποτε ἀηδέστερον καὶ πλέον ἀνυπόφορον αὐτῆς δὲν ἔχω ἀκόμη ἀκούσει. Δὲν ἔχω δικαίον;

Ἡ Περιστερὰ ἀπήντησε μετὰ παρησίας.

— Ὁμολογῶ, ὅτι δὲν ἔδωκα εἰς ἅλα ταῦτα οὐδεμίαν προσοχὴν, διότι εἶχον νὰ θαυμάσω τὴν ὠραίαν τοῦ κεφαλῆν, τὸ κάλλος τῶν πτερῶν του καὶ τὴν μεγαλοπρεπῆ οὐρὰν του.

ΣΚΕΨΕΙΣ

Καθ' ἕλας τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως ἡ συμφορὰ συνοδεύεται ὑπὸ στεναγμῶν· πολιορκεῖ κρυφίως τὰς κατοικίας τῶν ἀνθρώπων σήμερον κτυπᾷ τὴν μίαν θύραν αὔριον τὴν ἄλλην· ἀλλ' οὐδεμίαν φεῖδεται. Ὁ ἀπαίσιος καὶ ὀλέθριος ἀγγελος ἐνωρίς ἢ ἀργά θὰ φθάσῃ ἐπὶ τοῦ κατωφλίου ἐκάστης ἀνθρώπων θύρας.

Οὐρανοὶ καὶ ἀπειρον! σὰς ἐφαντάσθην ἀλλὰ δὲν σὰς ἠγόρασα· ἐπόθησα νὰ σὰς ἀντιληφθῶ ἀλλὰ μοῦ λείπει ἡ διόπτρα· ἐπεθύμησα ν' ἀνέλθω εἰς τὰ ὕψη ἀλλὰ στεροῦμαι τοῦ ὁδηγοῦ ἀγγέλου.

Τὸ τέλος τῆς ζωῆς εἶνε ἄθλιον, τὸ μέσον δὲν ἀξίζει τίποτε καὶ ἡ ἀρχὴ εἶνε γελοία.

Ὅλιγοὶ νέοι γνωρίζουσι νὰ εἶνε γέροντες.

Ἡ ἀδικία εἶνε τὸ δίκαιον ἐκεῖνου ὅστις ἔχει ἀδικίαν.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΕΡΩΤΟΣ ΘΥΜΑ Ποίημα Παύλου Γνευτοῦ. Ἐν Ἀθήναις 1883. Ἀφιερῶται τῷ γυμνασιάρχῳ Α. Γ. Ἀντωνιάδῃ, σελ. 16.

ΠΕΡΙ ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑΣ ἐναίσιμος διατριβὴ Ἰωάννου Κ. Βελιμέλη διδάκτορος τὰ Νομικά. Ἐν Ἀθήναις τυπογραφεῖον «ὁ Ἀσμοδαῖος» Γ. Σταυριανοῦ 1883. Ἀφιερῶται τῷ ἐξάρχῳ τοῦ Παναγιῶτος τάφου ἐν Ἑλλάδι κ. Γερμανῷ Ἀποστολάτῳ. Ὅλιγοὶ βεβαίως ἐκ τῶν ἐναίσιμων τούτων διατριβῶν δὲν γράφονται ἀπλῶς μόνον διὰ τὸν ἐπιδιωκόμενον σκοπὸν· μίαν ἐξ αὐτῶν τῶν ὀλίγων ἀδιστάκτως δυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι εἶνε καὶ ἡ παρούσα ὡς συγγραφεὶσα μετὰ πολλῆς σκέψεως καὶ ἰδίας ἀκριβοῦς μελέτης· τὸ ζήτημα εἶνε κοινωνικὸν καὶ ἄξιον ἀναγνώσεως ἔτι μᾶλλον καθ' ὅσον ὁ νεαρὸς διδάκτωρ πλὴν τῶν ἀνωτέρω καλῶν συστατικῶν καὶ γλῶσσαν ῥέουσιν μετεχειρίσθη καὶ δὲν στερεῖται ἀληθοῦς αἰσθηματος.